VI. évfolyam, 47. szám

1950 november 16

Ludas Matyi

70 fillér

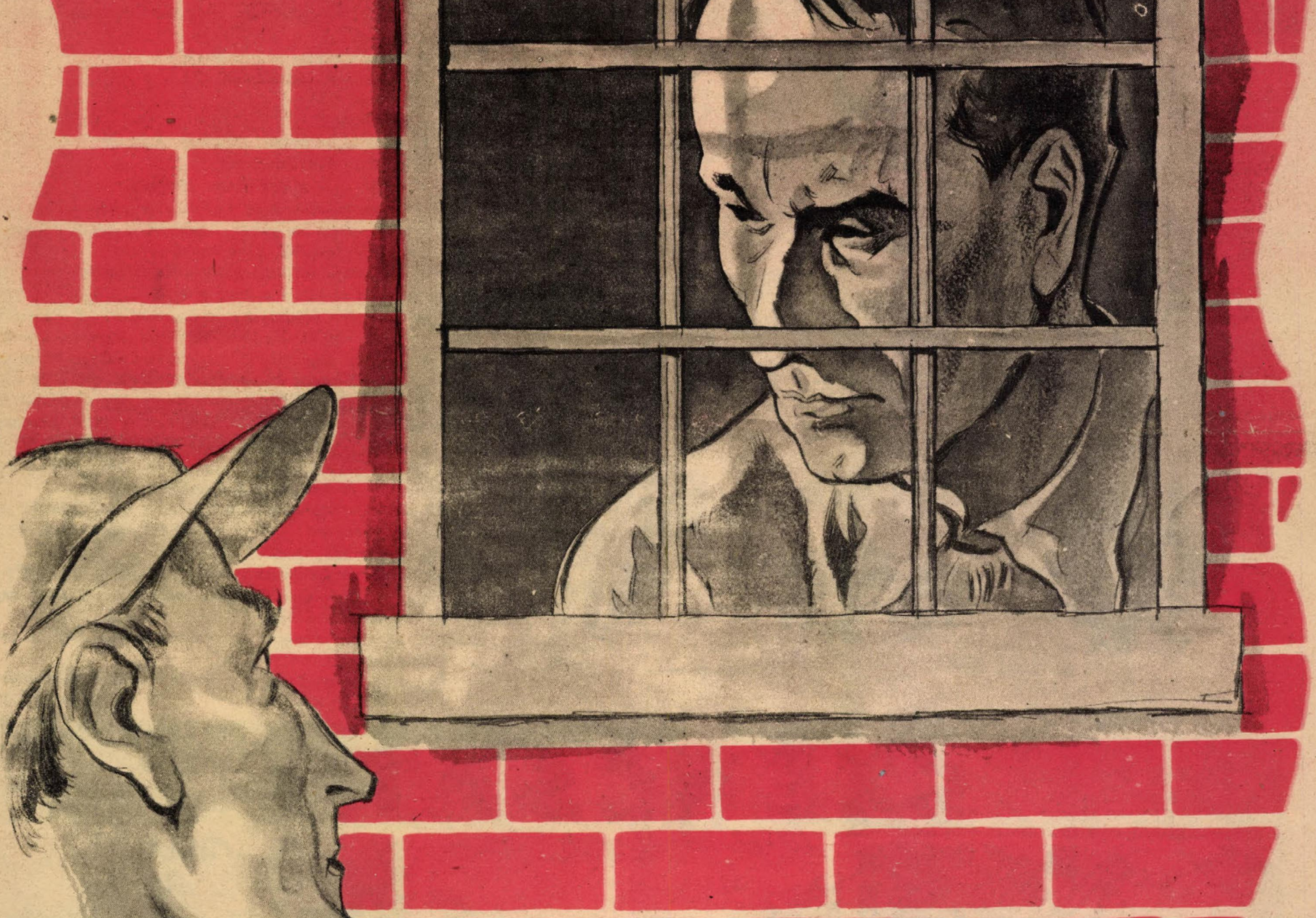

Amerikai börtön

— *Hát maga hogy került ide? Hiszen Sheffieldbe akart utazni a Békevilágkongresszusra!*
— *Hát azért.*

A munkás osztályrésze

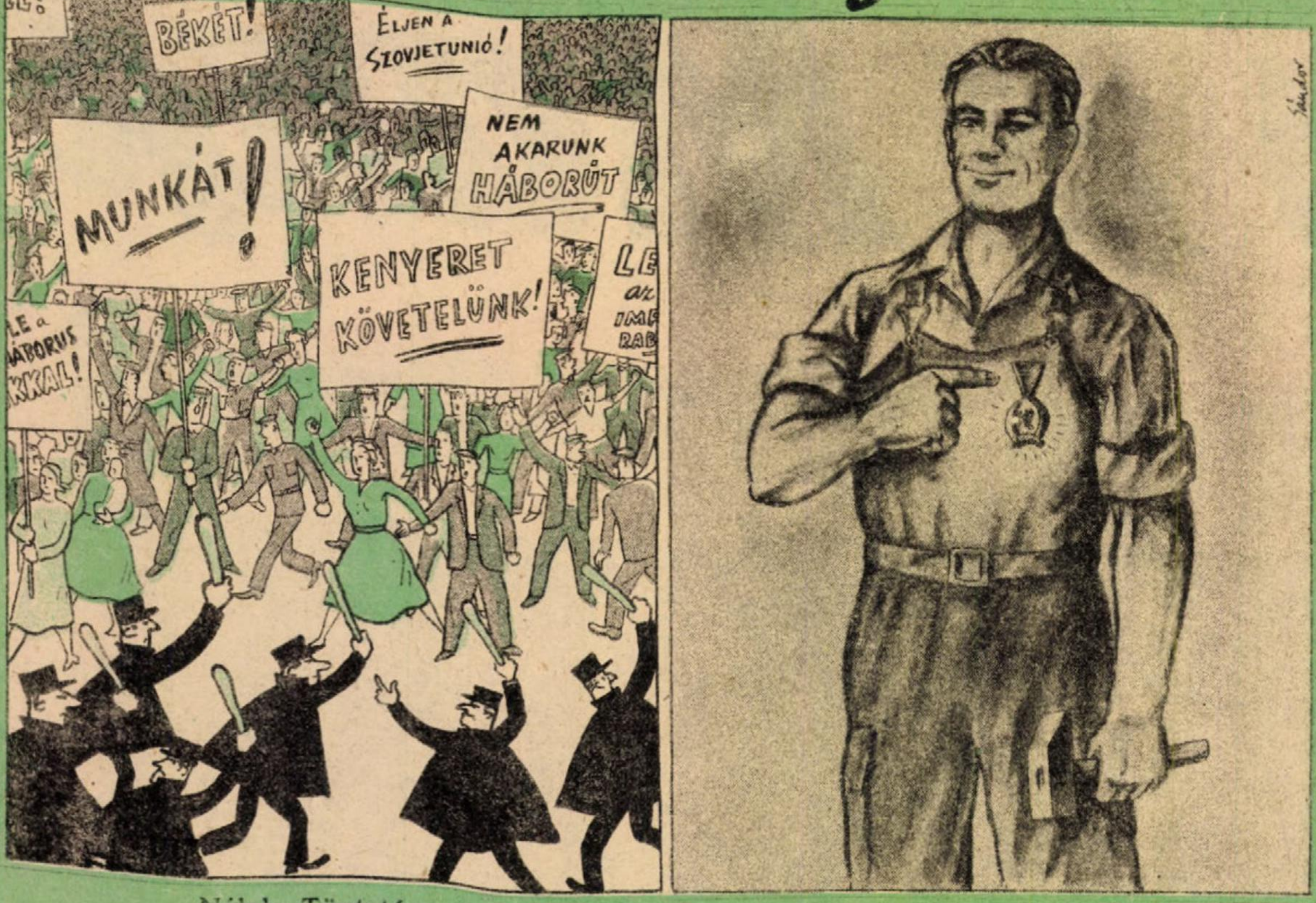
BÉKÉT!
ÉLJEN A SZOVJETUNIÓ!
NEM AKARUNK HÁBORÚT
MUNKÁT!
KENYERET KÖVETELÜNK!
LE A HÁBORÚS ...KKAL!
LE AZ IMP... RAB...

Náluk: Tüntetés.

Nálunk: Kitüntetés.

Egy nyugati diplomata sírkőavatása

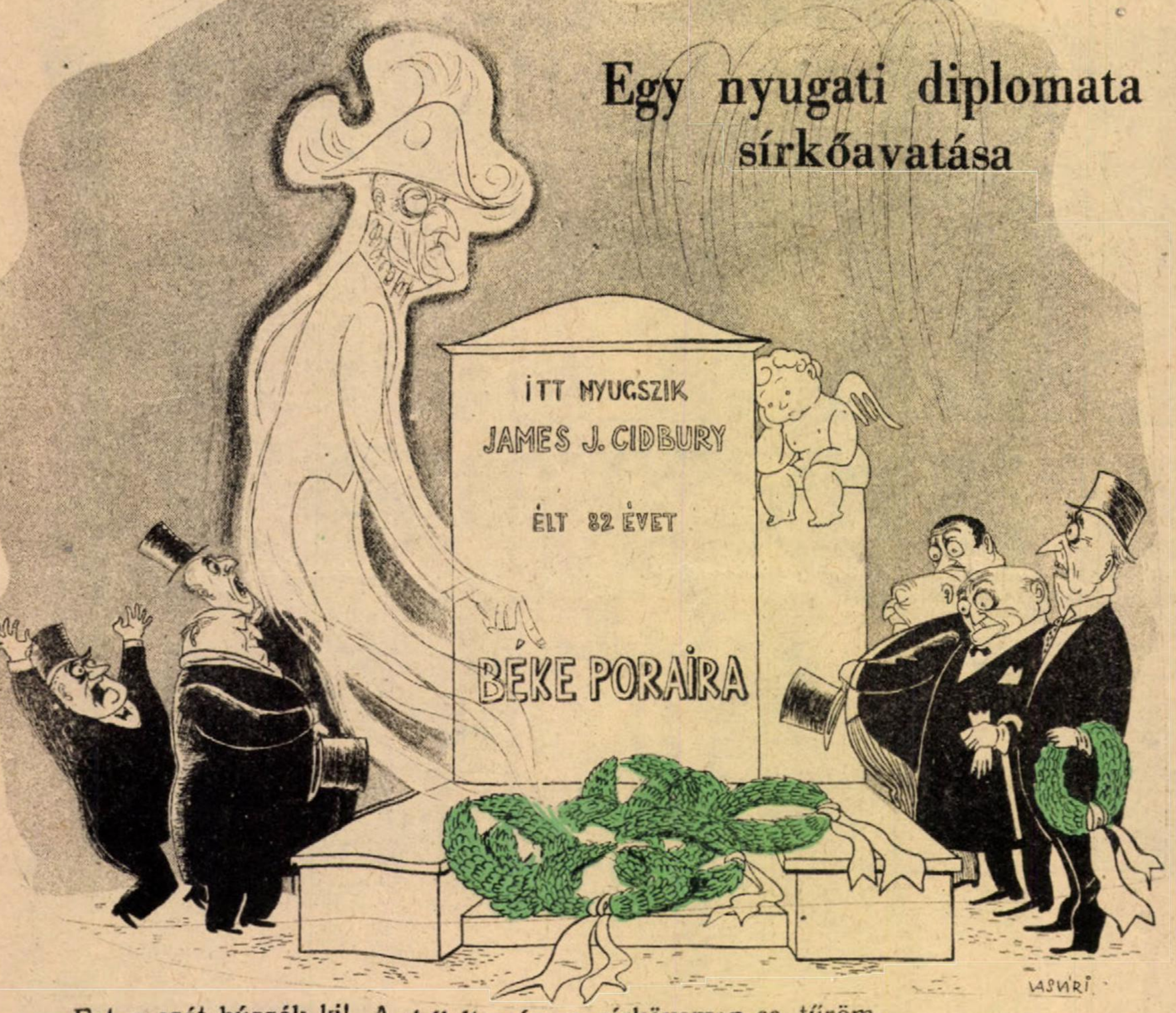

— Ezt a szót húzzák ki! A békét még a sírkövemen se tűröm...

Üvegház Sopronhorpácson

1949-ben, egymillió forint költséggel, növényházat kezdtek építeni Sopronhorpácson egy növénynemesítő telep számára, amellyel a Kossuth-dijas Sedlmayer Kurtot akarta államunk megajándékozni. A növényháznak 1949 novemberére kellett volna elkészülnie s el is készült már akkorra, de még mind a mai napig sincs kész, pedig most már 1950 novemberét írjuk. Nyilván azért, mert a növényháznak, a terv szerint „kisérleti klimaberendezéssel" kell birnia. Nehéz ez, kérem alásan. Persze meg lehet könnyíteni azzal, hogy a kisérleti klimaberendezést szabályozható fűtésnek nevezzük. Sedlmayer Kurtnak cukorrépával és rostnövényekkel kellett volna kisérleteznie az egymillió forintos növényházban, de ezt nem teheti, mert a külső klima belép a belső klimába, azaz a növényházba beleesik az eső és a belső klima kiözönlik a külső klimába, vagyis a növényház nem tartja a meleget. Ezt egy millió forintért így állították elő. Tehát egy millió forintért rosszul építették a növényházat. A farészei megvetemedtek s a tetőszerkezetein hasadékok vannak. (Sok hasadékot lehet kapni egy millió forintért!) Nagy baj az, hogy a külső klima bemegy a belsőbe, de még nagyobb baj az, hogy a belső klima kimegy a külsőbe, mert a tervezőket és kivitelezőket is figyelmeztették arra, hogy a növényházban növénybetegségekkel fognak kisérletezni, tehát az épületet „izolálni" kell, ha nem izolálják, akkor a növénybetegségek a kisérleti házból elterjednek. De az izolálástól eltekintve se jó, ha egy épületbe egy millió forintért beesik az eső.

A növényház megjavítására 1949 óta állandóan üléseznek a következők:

1. *a földművelésügyi minisztérium,*
2. *az építésügyi minisztérium,*
3. *a tervezők,*
4. *a kivitelezők,*
5. *az Á. E. K. = Állami Ellenőrző Központ,*
6. *az Á. R. = Államrendőrség,*
7. *az Á. V. H. = Államvédelmi Hatóság.*

Az üléseken kiderült, hogy a növényház építése közben az építési anyagot nemcsak megvették, hanem el is adták. (Sokat lehet ellopni egy millió forintból. El is loptak sokat.)

De ennek megállapítása egyetlen kis tetőlyukat sem töm be. Az eső továbbra is beesik a növényházba...

Erre november negyedikére a földművelésügyi minisztérium Sopronhorpácsra egy kis tanácskozást hívott össze, hogy megvizsgálja az ügyet és megállapítsa a felelősöket. Huszonketten vettek részt a tanácskozáson a legkülönbözőbb hatóságoktól és vállalatoktól, a legkülönbözőbb városokból. Bizony nem öt fillérbe került a tanácskozás. Az építésügyi minisztérium a saját főosztályaira és a földművelésügyi minisztérium különböző főosztályaira hárította a felelősséget, viszont a földművelésügyi minisztérium a saját főosztályaira és az építésügyi minisztériuméira.

De ettől a tetőlyukak nem nőnek be és a külső klima tovább is keveredik a belsővel, ami, mondom, nem olyan nagy baj, mint az, hogy a belső is keveredik a külsővel.

Az Országos Tervhivatal most szeretné, ha a kérdést úgy oldanák meg, hogy vagy a tervezőket vagy a kivitelezőket megfognák és a külső klimáról a belső klimára tennék át, mert az a véleménye, hogy a sopronhorpácsi cukorrépa kisérleti üvegház építésének szabotázs-szaga van.

Egymillió forintból sok szép szabotázst lehet végrehajtani.

GABOR ANDOR

SZÉNCSATA

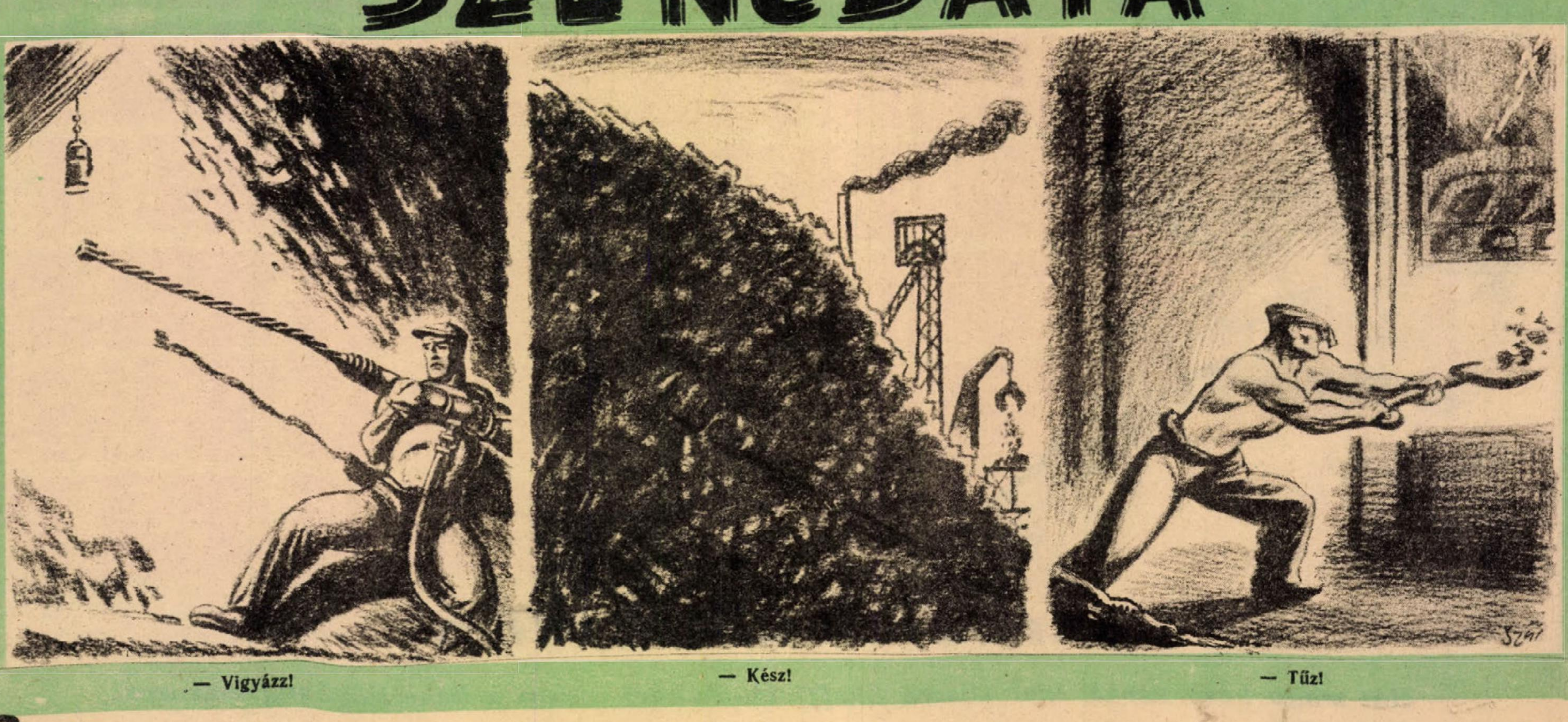

— Vigyázz!

— Kész!

— Tűz!

Világos okfejtés

Szin a brit konzuli hivatal, Mr. Rostbeef iróasztalánál ül.

BÉKEKÜLDÖTT: A sheffieldi Békekongresszusra kérek vizumot.

MR. ROSTBEEF: Volt már kanyarója?

BÉKEKÜLDÖTT: De kérem . . .

MR. ROSTBEEF: Semmi kérem. Szóval nemrégen esett át egy súlyos kétoldali bárányhimlőn. Sajnos, fertőző betegeket nem engedhetünk be.

BÉKEKÜLDÖTT: Soha életemben nem volt fertőző betegségem!

MR. ROSTBEEF: Azt mindenki mondhatja. Írja le a nevét. (A küldött leirja.) Olvassa el! (Elolvassa.) Hah! Mindjárt gondoltam, hogy veszedelmes ember.

BÉKEKÜLDÖTT: És ezt honnan veszi?

MR. ROSTBEEF: Először is, mert tud írni. Másodszor, mert olvasni is tud. Harmadszor a „b" betűje hurokban végződik, amely elárulja, hogy felforgató szándékai vannak, útálja a bálnahúst és a zsebében kétélű körömpiszkálót rejteget! Ne is tagadja!

BÉKEKÜLDÖTT: Kérem, az én nevemben nem fordul elő a „b" betű. És különben sincs nálam körömpiszkáló.

MR. ROSTBEEF: Mondtam, hogy veszedelmes ember! Körömpiszkáló nélkül akarja átlépni a brit birodalom határát?! Ezt jegyzőkönyvbe veszem. Lássuk csak, mit akar Sheffieldben csinálni?

BÉKEKÜLDÖTT: Részt akarok venni a Békekongresszuson.

MR. ROSTBEEF: Hm, hm, veszedelmes, igen veszedelmes dolog. Nem mondom, ha azért menne oda, hogy lovaspólózzon, vagy horgásszon . . . De igy . . .

BÉKEKÜLDÖTT (türelmetlenül): Hát tudja mit? Horgászni megyek. Ehhez mit szól?

MR. ROSTBEEF (ordít): Micsoda? Horgászni megy ilyenkor, amikor a legszigorúbb halászati tilalom van? Megmondtam, hogy veszedelmes ember! Szó sem lehet a beutazási engedélyről!

Újra térképezték az égboltot

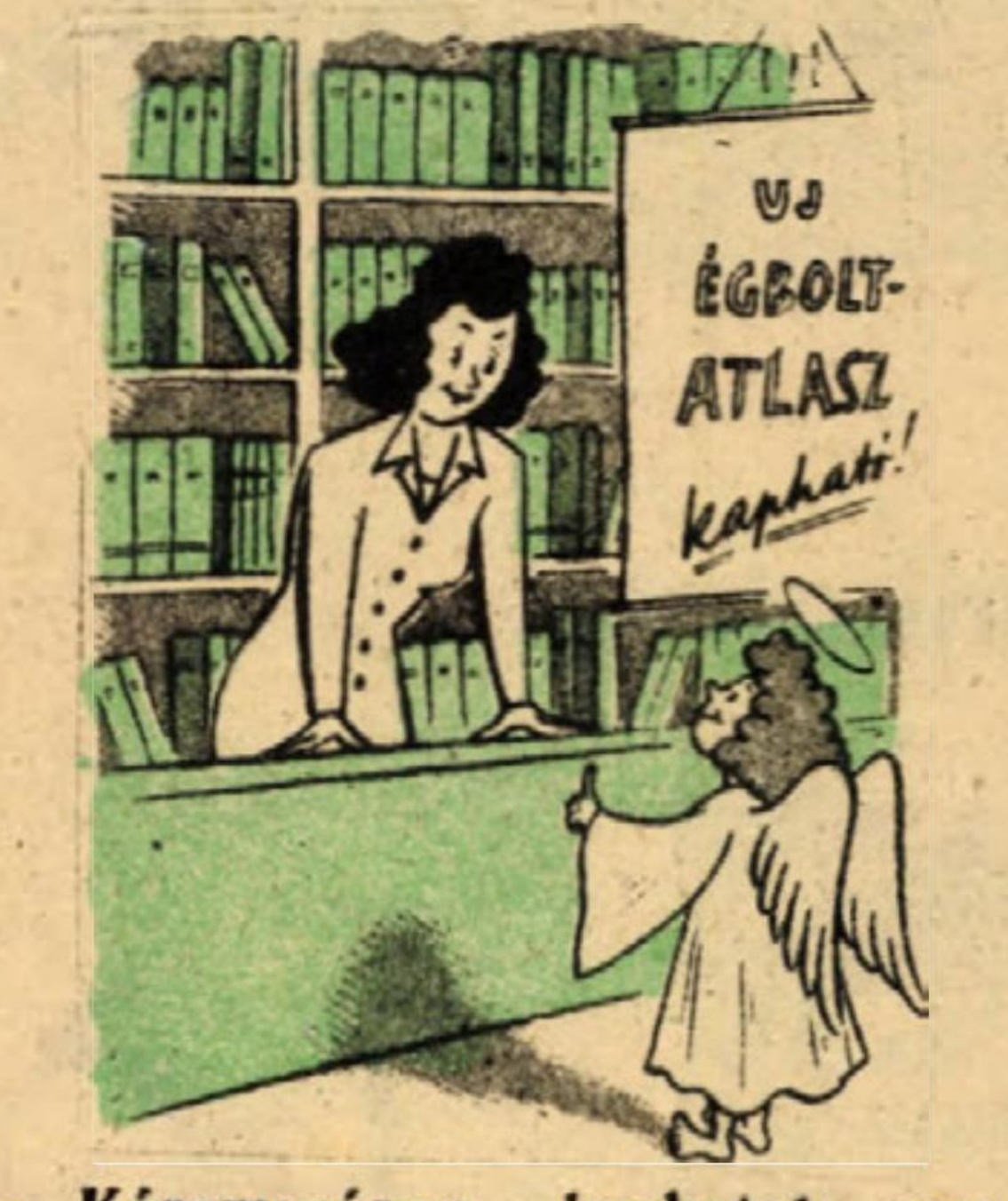

— Kéremszépen, kaphatok egy példányt? Tetszik tudni, holnap földrajzóra lesz . . .

Hogyan lesz egy szürke emberből, atombombából, drótsövényből, kardból és dollárból az USA elnöke?
Lapozzon egyet!

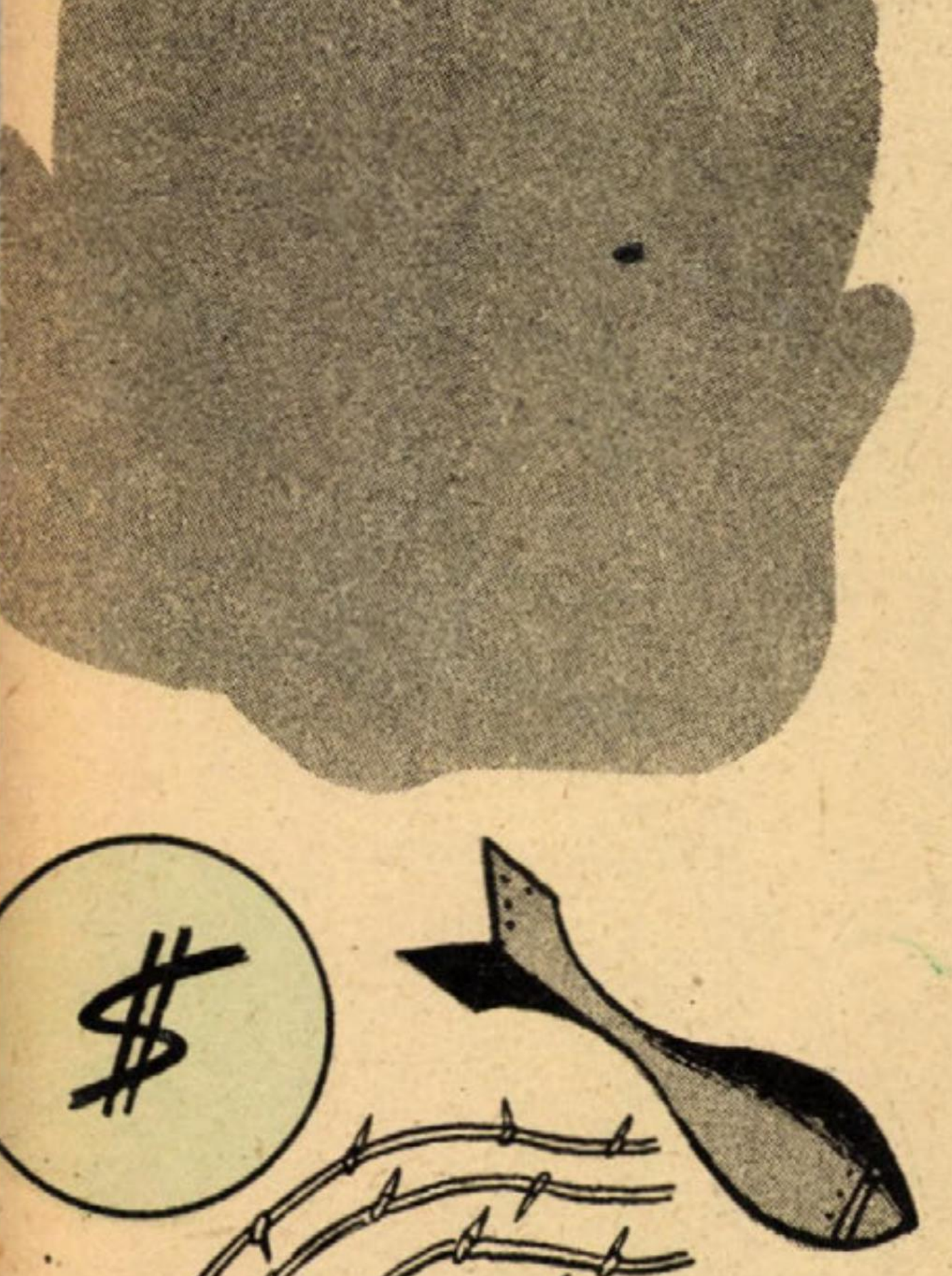

NYUGATEURÓPAI ZENEKAR

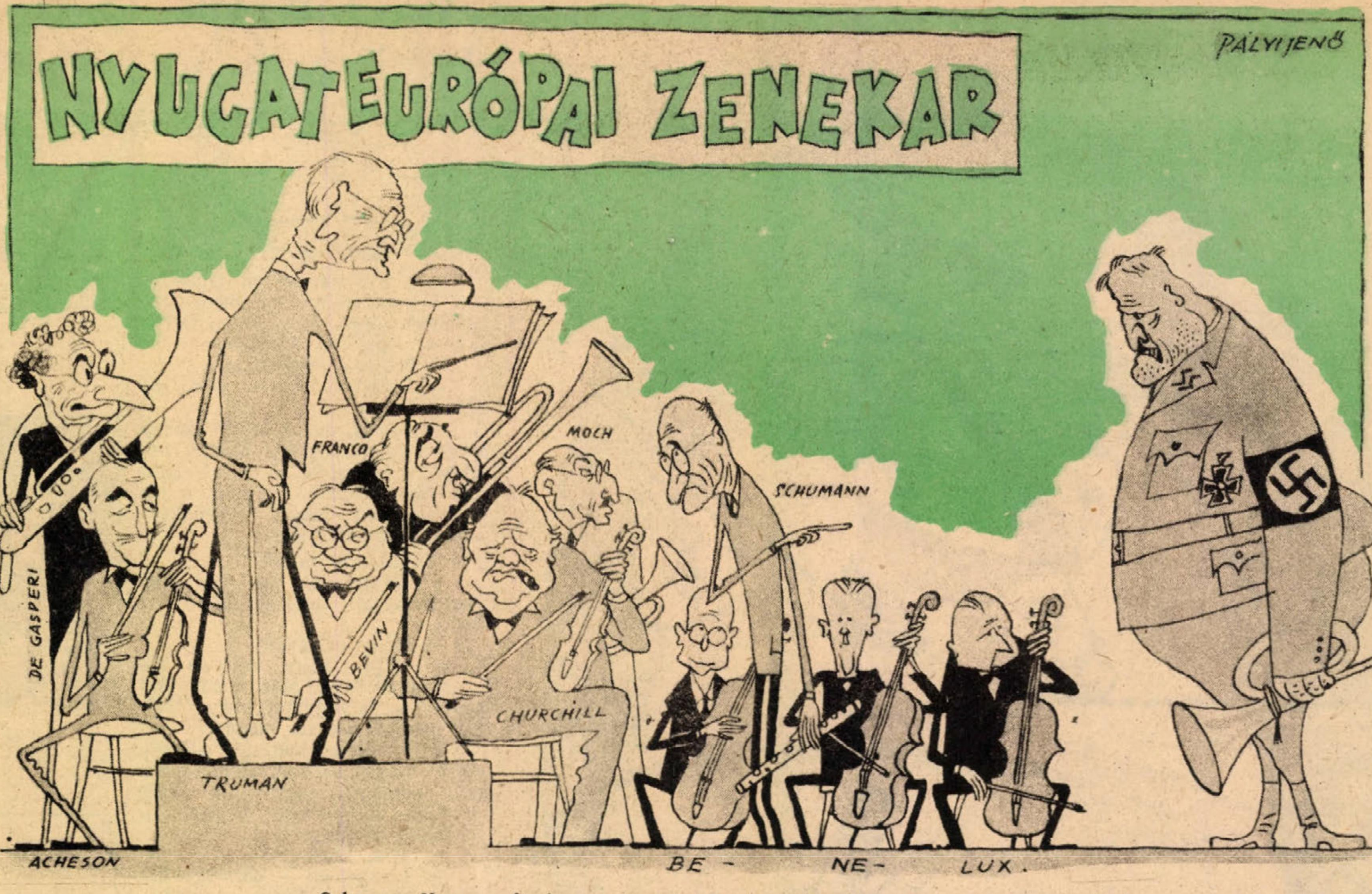

Schuman: Karnagy úr, ha ezt az alakot beveszi a bandába, én nem tudok fuvolázni.
Truman: Nem baj, Schuman, legfeljebb citerázni fog.

Gádor Béla:

Öncélú kutya

Nincs értelme, hogy tovább titkoljam, hiszen a közvélemény úgyis rövidesen tudomást fog szerezni róla: van egy kutyám, hathónapos spaniel, Fülesnek hívják. A kutyácskát egy barátomtól kaptam azzal a megjegyzéssel, hogy igen előkelő származású, mind a négy nagyszülője spaniel volt, tehát még a nürnbergi törvények szerint is kutyának számítana. Füles igen helyes, eleven jószág, zsemlyeszínű szőre kefélés nélkül is ragyog, két hoszú füle roppant mulatságos, mert egész természetes módon hordja őket, nem vesz tudomást kómikus voltukról, mint minden igazi humorista. Néhány hét leforgása után Füles simán és észrevétlenül polgárjogot nyert szűkkörű családunkban, ami nem könnyű dolog, ugyanis emberek és állatok jellemét illetőleg meglehetősen válogatósak vagyunk. De Füles olyan ember, aki éppen a mi izlésünk szerint való. Nincs benne semmi raffinéria, semmi komplikáció. Önzése kristálytiszta és átlátszó, mint egy hegyi tó. Rendkívüli, őszinte odaadással él. Tudja, hogy az egész világ körülötte forog és ezt egy pillanatig sem igyekszik eltitkolni. Leplezetlen sóvárgással kísér minden falatot, amit a szánkhoz viszünk, szeméből nyíltan kiolvasható, hogy feleslegesnek tart minden harapást, amely nem az ő bendőjébe juttatja az ételt. Ha eszik, ami elég gyakran előfordul, harsogva harap és csámcsogva nyel. Ha vackán kéjesen végignyúlva alszik, úgy szuszog, nyög, sóhajt és hortyog, mintha három ember aludna a szobában. Ha nem eszik és nem alszik, két étkezés között játékkal üti el az időt. Ezekbe a játékokba kíméletlen heveséggel belekényszerít minden élőlényt, akit a közelében talál. A visszautasítás nem kedvetleníti el, a szájában fityegő ócska harisnyadarabot mindig újból és újból a térdedre teszi, tudja, hogy az idő neki dolgozik.

Egész jól éldegéltünk Fülessel, míg egy szép napon meg nem látogatott bennünket Géza. Ez a barátunk az a bizonyos halálosan unalmas barát, aki bizonyos időközökben kötelességének érzi, hogy meglátogassa az embert. Precíz és komoly ember ez a Géza, száraz és szigorú, mint egy tanrend, kicsit félünk is tőle. Teljesen egyedül él, képtelen megnősülni, mert a menyasszonyait mindig lekáderezi és ez sosem jár kellő eredménnyel. Füles nem ismerte Gézát és teljes jóhiszeműséggel ugrott neki a gyomrának, nyalta a fülét, tépte a nadrágját, szóval megtett mindent, amit egy látogatóval tenni szokott az ismerkedés feszélyezett perceiben. Géza komoran szemügyre vette a kutyát, majd pattingatni kezdett az ujjával:

— Szolgálj! — mondta parancsolóan, mire Füles ráült a cipőjére és vidáman kacsingatott rá. Géza még pattintott néhányat, majd mást gondolt, eldobott egy papírgombolyagot és rászólt Fülesre:

— Hozd vissza!

Füles kétlábra állt és szorgalmasan nyalogatni kezdte Géza parancsolóan kinyújtott ujját. Barátunk szemrehányóan mondta:

— Ez a kutya buta. Nem tud ez semmit?

— Azt hiszem, hogy semmit sem tud. Nem is tanítottuk eddig semmire. De hát mit kellene tudnia?

— Sok mindent. Őrzi legalább a házat? Ugat, ha idegen közeledik?

— Nem nagyon. Szokott ugyan ugatni, de nem akkor, ha jön valaki. Az az érzésem, ha egy betörő idejönne, addig nyalogatná kezét, míg az utolsó ruhadarabot is ki nem rámolta a szekrényből.

Géza szomorúan összeráncolta a homlokát.

— Ez egy öncélú kutya — mondta kedvetlenül és nemsokára el is ment. Én egy darabig elkísértem, mert valamit vásárolnom kellett. Amikor visszajöttem, Füles a megszokott örjöngő örömmel fogadott, mintha a halálból tértem volna vissza. Addig táncolt körülöttem vinnyogva és szűkölve, míg a fáradtságtól félholtan össze nem rogyott. Én azonban szomorúan néztem rá.

— Öncélú kutya vagy — mondtam neki szemrehányóan. Majd rászóltam: Szolgálj! Füles rám sem hederített. Dühös lettem és nyakon teremtettem. Ezt ő egy nagyszerű játék kezdetének vette és vidáman ugrándozni kezdett. Erre ráhúztam egyet a farára. Ettől még virgoncabb lett, abban a hiszemben, hogy ez az előbb kezdett pompás játéknak valami új variációja. Láttam, hogy nem megyek vele semmire. Lefeküdtem a díványra. Füles csakhamar mellém tehénkedett, fejét a vállamra fektette s jéghideg orrát elhelyezte a fülem mögött.

— Hiába főzöl — szóltam rá. — Öncélú kutya vagy, megmondta Géza bácsi. Igaz, hogy szeretsz engem, de hát Géza bácsi szerint ennek bizony nincs semmi, de semmi haszna a világon. Én azt hiszem, az lesz a legjobb, ha csinálok egy kis szánkót, téged belefoglak, Géza bácsit beleültetjük a szánkóba és te húzni fogod. Mit szólsz hozzá?

Füles nem felelt. Talán azért, mert nem értette megjegyzésem mély iróniáját, talán azért, mert közben elaludt.

Sheffieldből kiűzték a békét

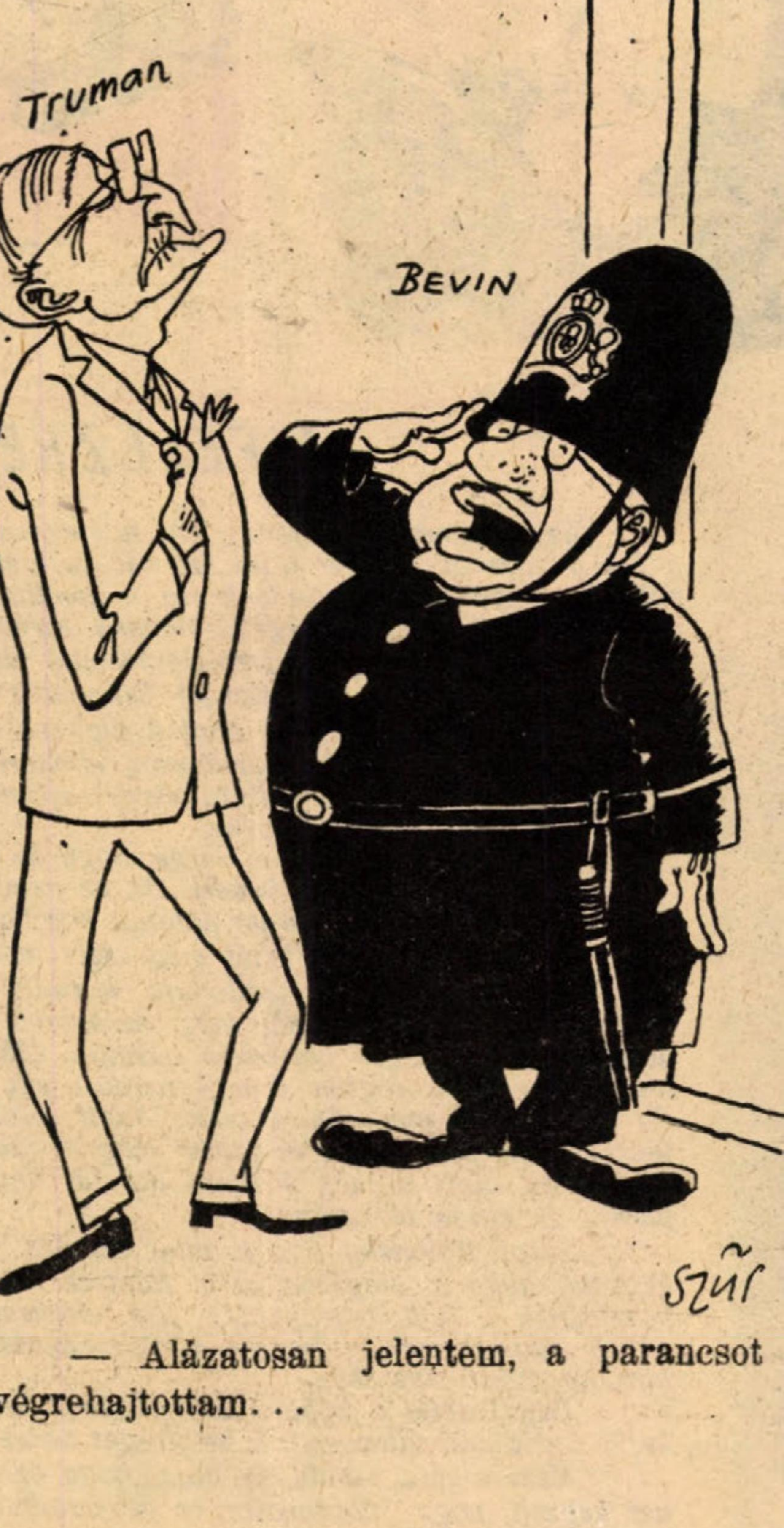

— Alázatosan jelentem, a parancsot végrehajtottam. . .

A FEHÉR HÁZ ELŐTT

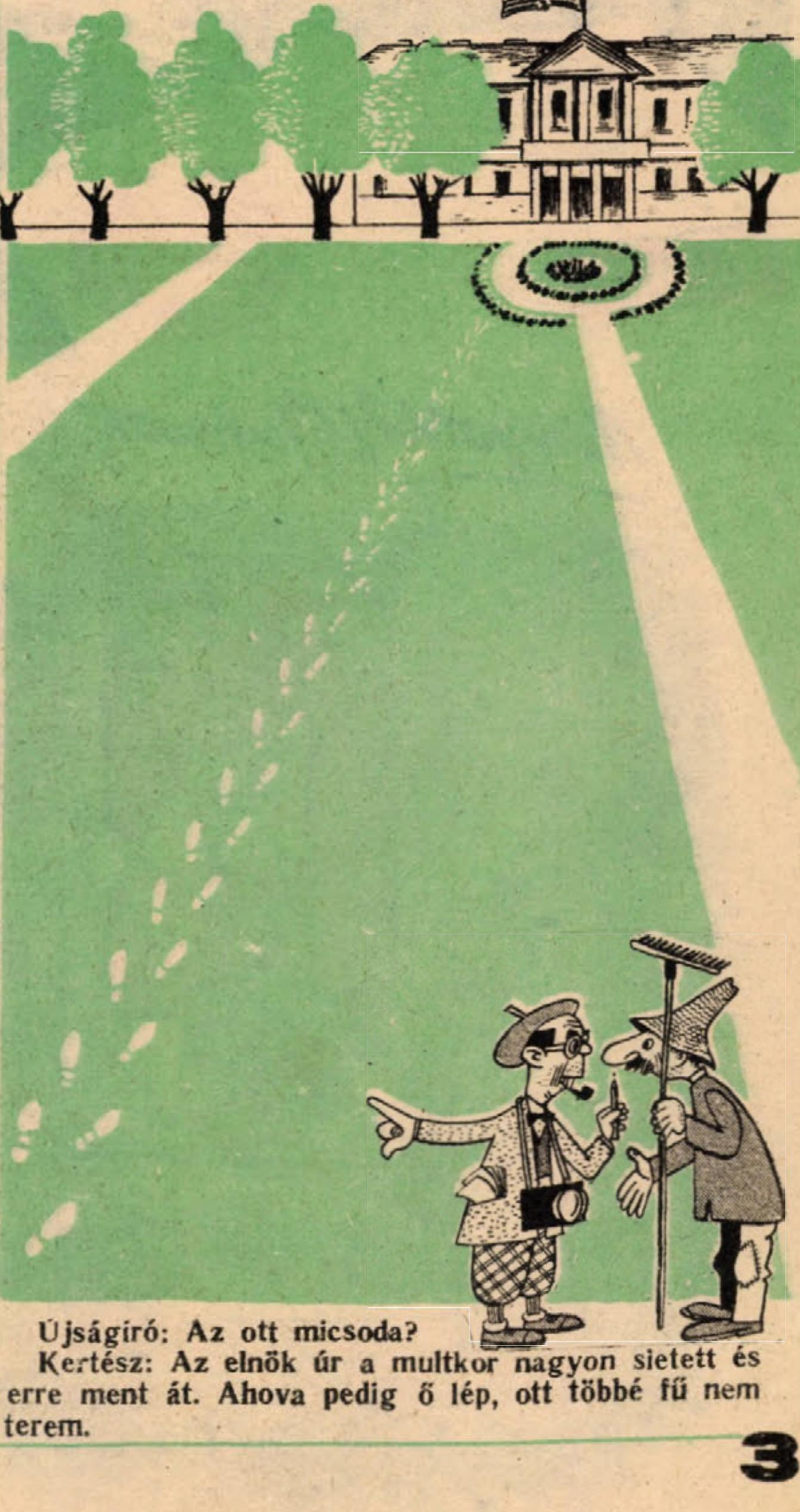

Újságíró: Az ott micsoda?
Kertész: Az elnök úr a multkor nagyon sietett és erre ment át. Ahova pedig ő lép, ott többé fű nem terem.

A Kötéltáncos

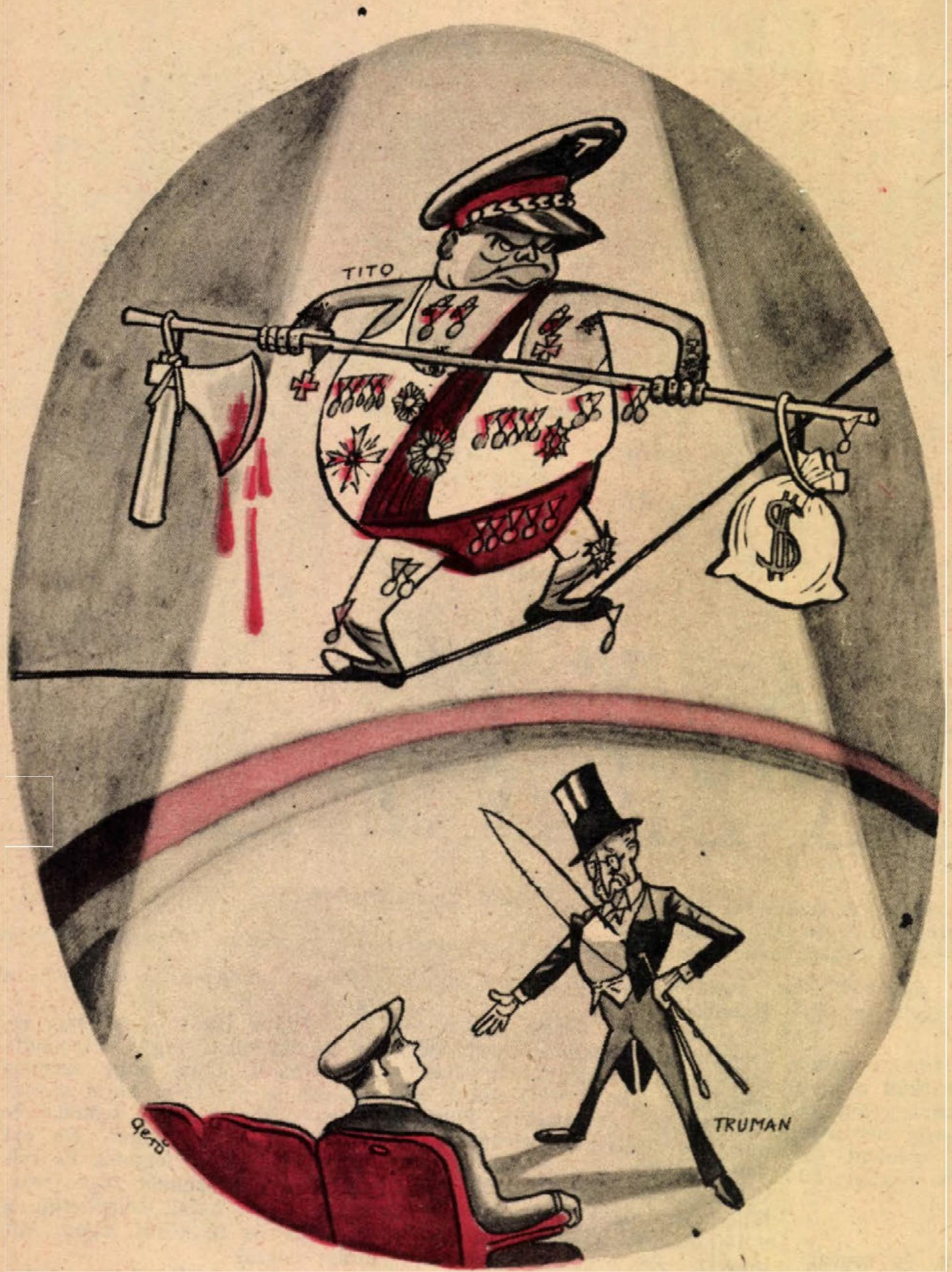

Cirkuszigazgató: Maga nem tapsol neki?
Munkás: Én majd akkor fogok tapsolni, ha leesett és kitörte a nyakát!

Nincs is 100 kiló

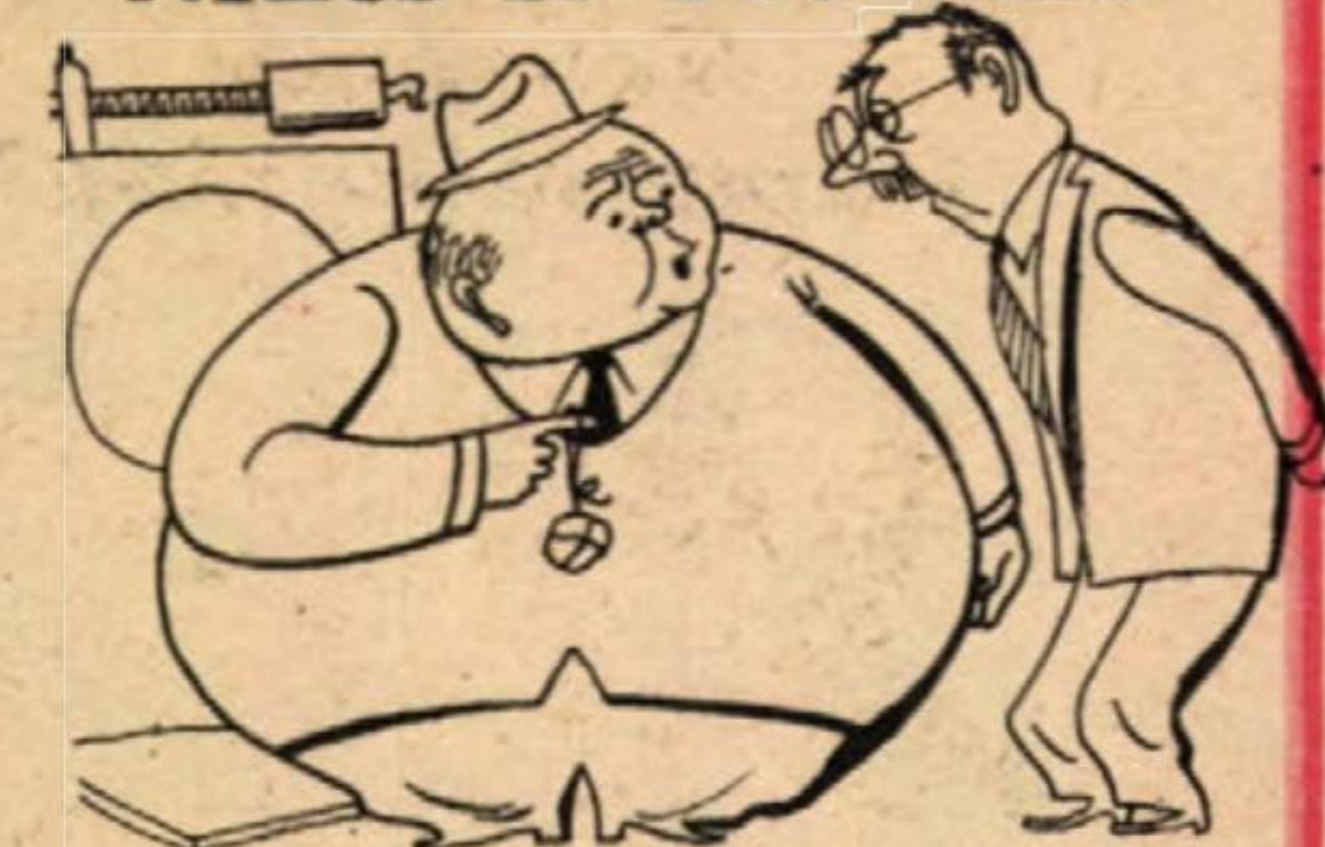

Volt iskolatársammal találkoztam. Gömbölyű termete miatt Daganatnak hívtuk. Most is így üdvözöltem. Aggódva kérdezte:

— Nagyon meghíztam?

— Sohasem voltál csont és bőr.

— Jó, jó, de az utóbbi időben ismét megizmosodtam. Tudod, hetekig itt étkeztem a tejvendéglőben. Nem tudtam ellenállni a túróscsuszáknak, rakott burgonyáknak, túrósgombócoknak.

— Meglátszik rajtad.

— De néhány nap óta erős elhatározással fogyókúrába kezdtem.

— Hogy csinálod?

— Úgy, hogy egyetlen kis mignont ebédelek. Más semmit. Azt hiszem le is fogytam már. Mindjárt meg is mérem magam.

Egy utcai mérlegre lépett, amely nyögni kezdett, azután a mutató szuszogva megállt a százas jelzésen. A mérleges nénike sajnálkozva mondta:

— Pont száz...

— Lehetetlen! — dörmögte Daganat, azután felderült az arca:

— Persze, persze, a csomaggal együtt mértem meg magam. Légy szíves fogd meg egy pillanatra.

És átadta nekem a „csomagot". Egyetlen mignon volt benne. Közben a nénike vígasztalóan mondta:

— Csak 99 kiló és 96 deka...

— Na, úgy-e, hogy fogytam, — dicsekedett Daganat, boldog mosollyal vette vissza a mignont, azután gyorsan elbúcsúzott.

— Sietek, — magyarázta —, mert eszembe jutott, hogy ma tejfeles rakott palacsinta lesz a tejvendéglőben...

(sti)

LEGENDA KÉT KÉPBEN

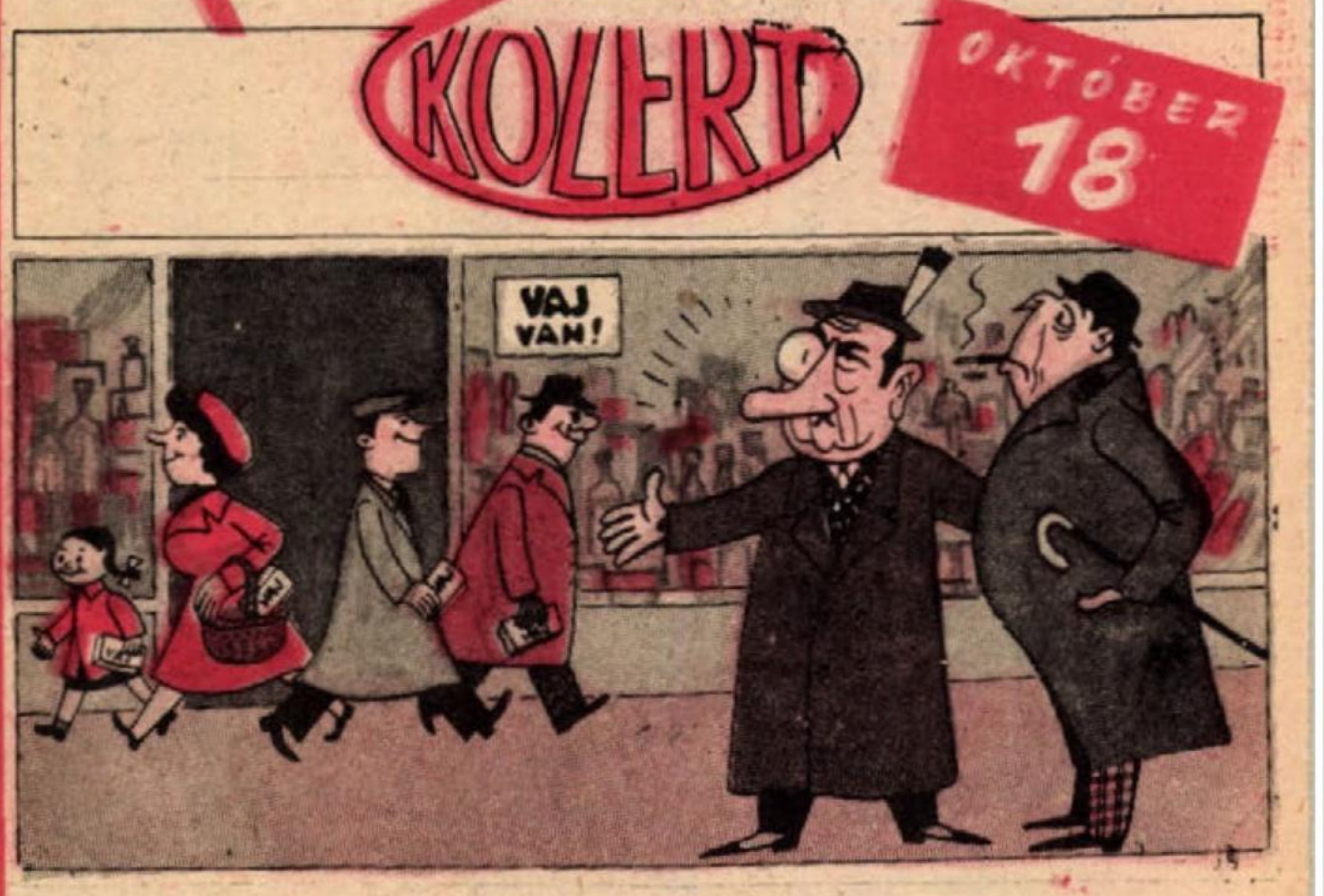

— Kutya legyek, ha a tanácsválasztás után is lesz vaj!

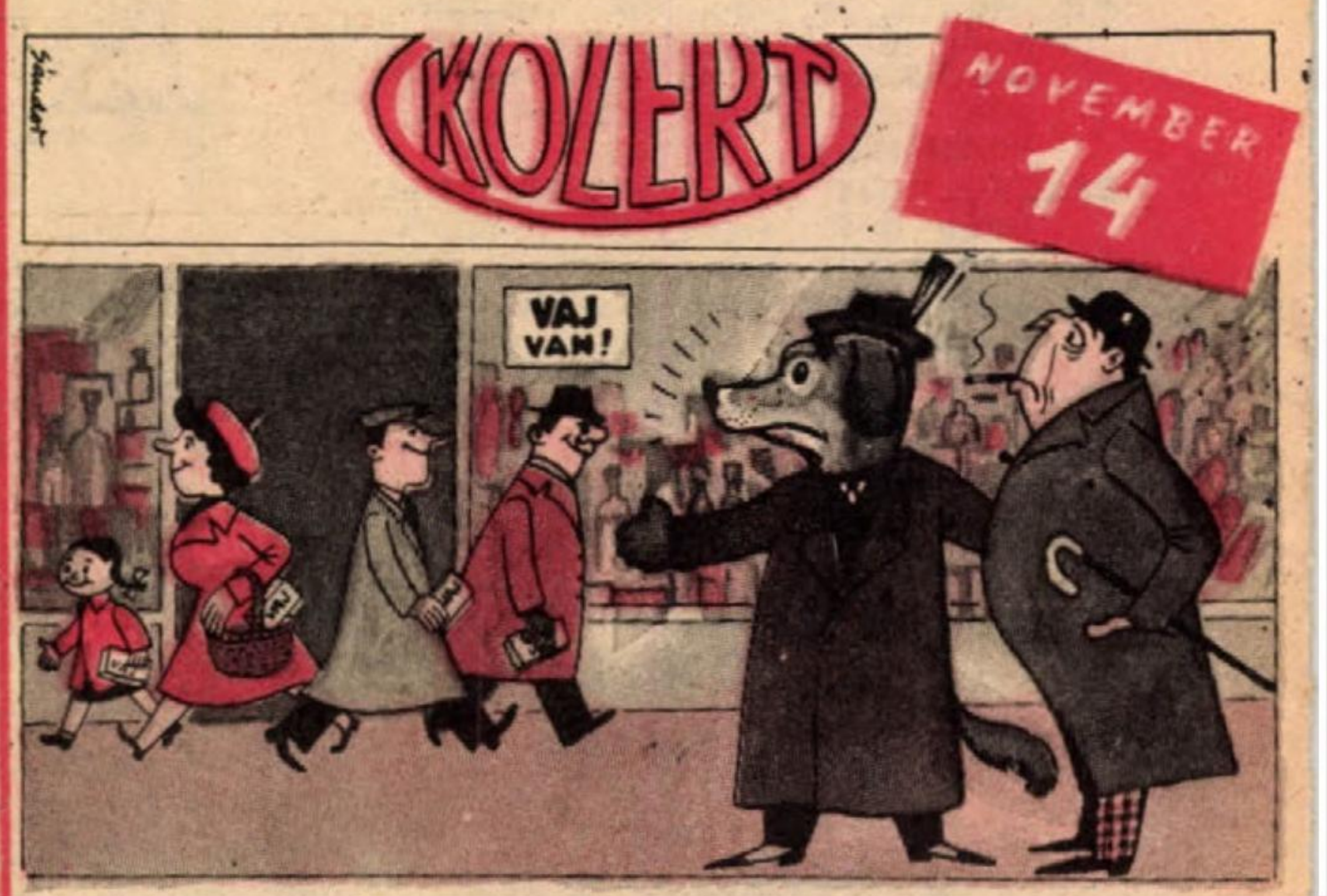

A mai postával érkezett

(Az életből merítve.)

— Hm, ha most azonnal intézkedem, tegnapra kész lesz, tegnapelőttre megérkezik és így alig fog késni valamit.

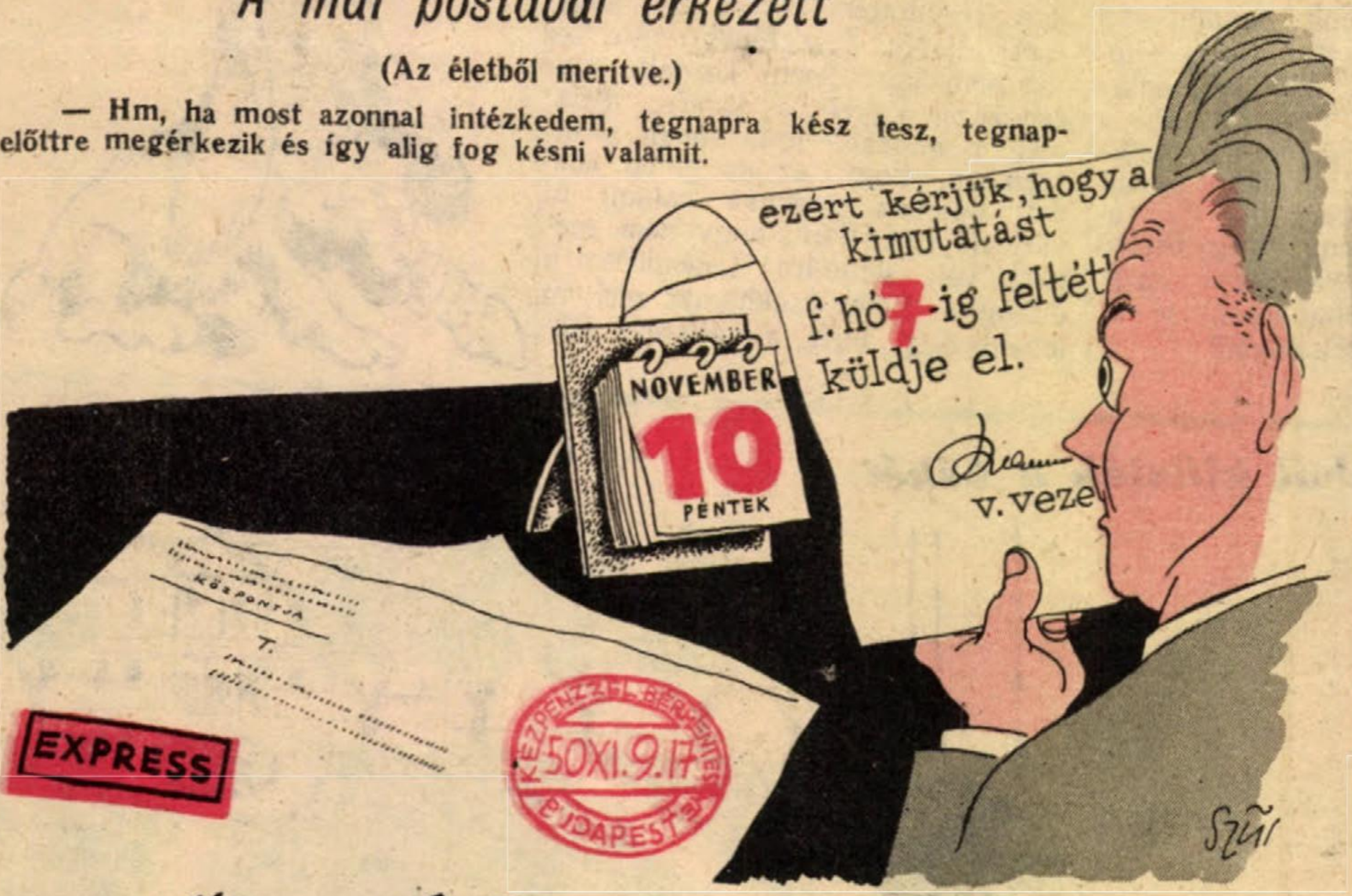

Tito betiltotta a karikaturát

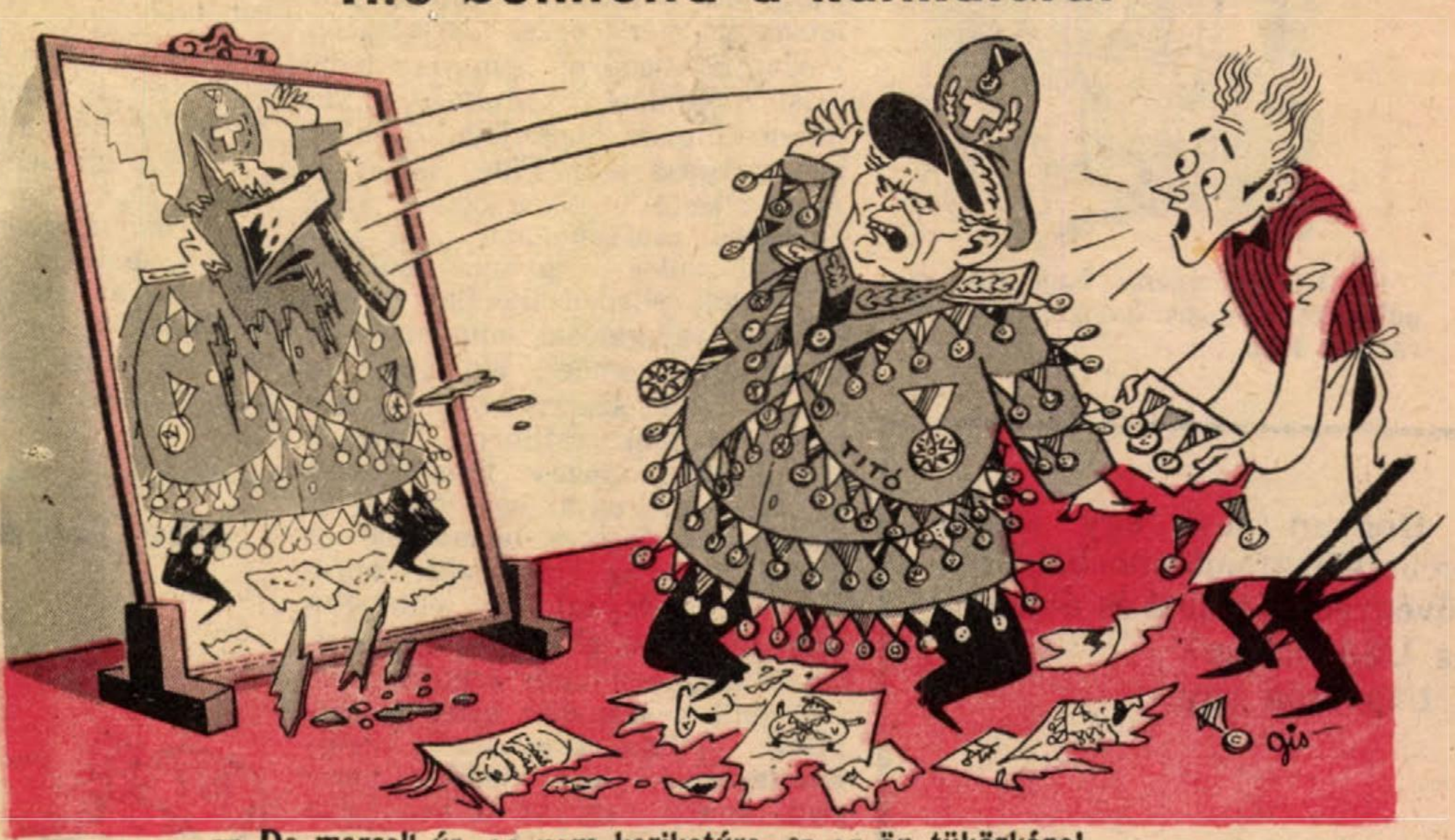

— De marsall úr, ez nem karikatúra, ez az ön tükörképe!

Newyorki Kéjutasok

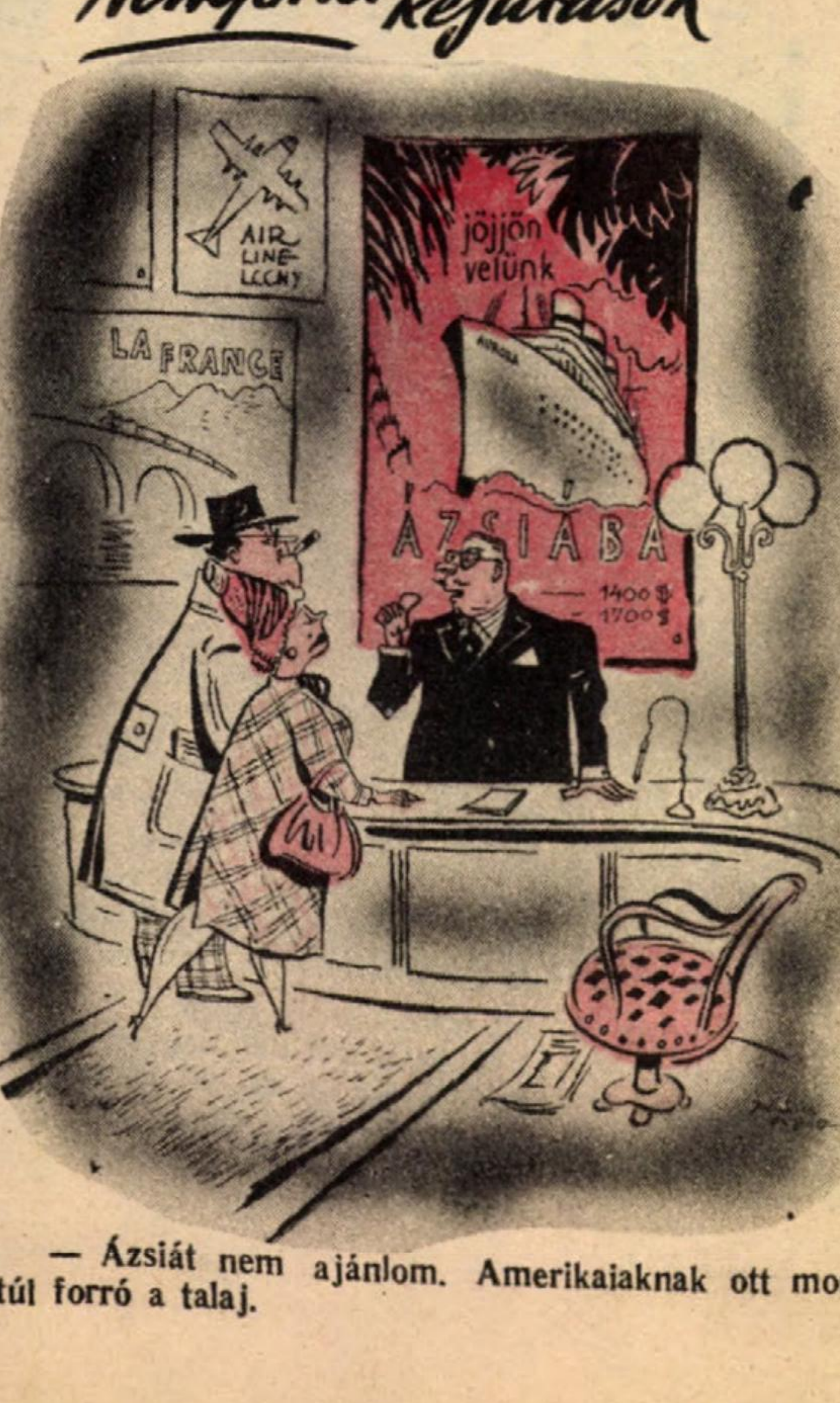

— Ázsiát nem ajánlom. Amerikaiaknak ott most túl forró a talaj.

A FÉLEZREDES

Az az amerikai veterán, aki a megszokott napi rágógumija mellé elolvasta a Daily Journal október 6-iki számát és mégsem szottyant kedve az atombombaháborúra, egyszer és mindenkorra lemondhat arról, hogy humorérzéke valaha is úgy kifejlődjön, mint Serge Ablonsky ezredes-szállodaigazgató úré. Ez a kerge Serge, aki féleszével a Sherry-Netherland Hotel igazgatója a másik felével ezredes és atomszakértő, két féleszét összeházasítva korszakalkotó felfedezésre jutott.

Szerinte ugyanis, ott, ahol a diplomata fenegyerekek atombombával labdáznak, a legnagyobb elővigyázatosság ellenére is leeshet valami. Arra persze egy pillanatig sem gondolt, kétrétű eszecskéjével, hogy netán más is eshet, mint az általa hőn óhajtott atombomba.

De nem azért kerge a Serge, hogy az esés törvényeit ne ismerje.

Ismeri. Nagyon jól ismeri. De ez nem az ő érdeme, hanem azé az előrelátó dadusé, aki őt zsenge Serge palánta korában fejreejtette.

Az esés törvényeit tehát még csecsemőkorából jól ismerő Serge, arra a meggyőződésre jutott, hogy szállodája harminc láb mélységű pincéjét atombiztossá teteti. Merész elhatározását még merészebb tett követte, és olyan pazarul berendezett mesebarlangot varázsolt harminc láb mélyen a tengerszint alatt, aminek láttán egy cápa rögtön táncra perdült egy éppen petrezselymet áruló ebihallal. Az ünnepélyes megnyitóra odacsődített ujságírók az egyik ámulatból a másik táncosnő karjába estek, és talán még tovább is estek volna, ha egylábnyira az asztalszint alatt a még józanul maradt anyaföld vonzóereje magához nem szippantja az egész társaságot.

Serge Ablonsky úgy is mint ezredes, úgy is, mint szállodaigazgató, amikor észlelte, hogy a meghívottak a látottak és ivottak hatása alatt veszedelmesen közelednek a föld középpontja felé, elérkezettnek látta a pillanatot arra, hogy döntő csapást mérjen azokra a részvényesekre, akik netán kételkednek az atombarlang üzleti sikerében.

Bejelentette a kábuló közönségnek, hogy addig is, míg az atombomba nem kerül ledobható állapotba, a helyiséget karneválok megtartására fogja felhasználni.

Nekem az a sanda gyanúm, hogy ez a Serge mégsem hiába esett fejre, ha azt képzeli, hogy karneválra és atomdiplomáciára manapság gyarmatbirodalmat lehet építeni...

Bernáth Ede.

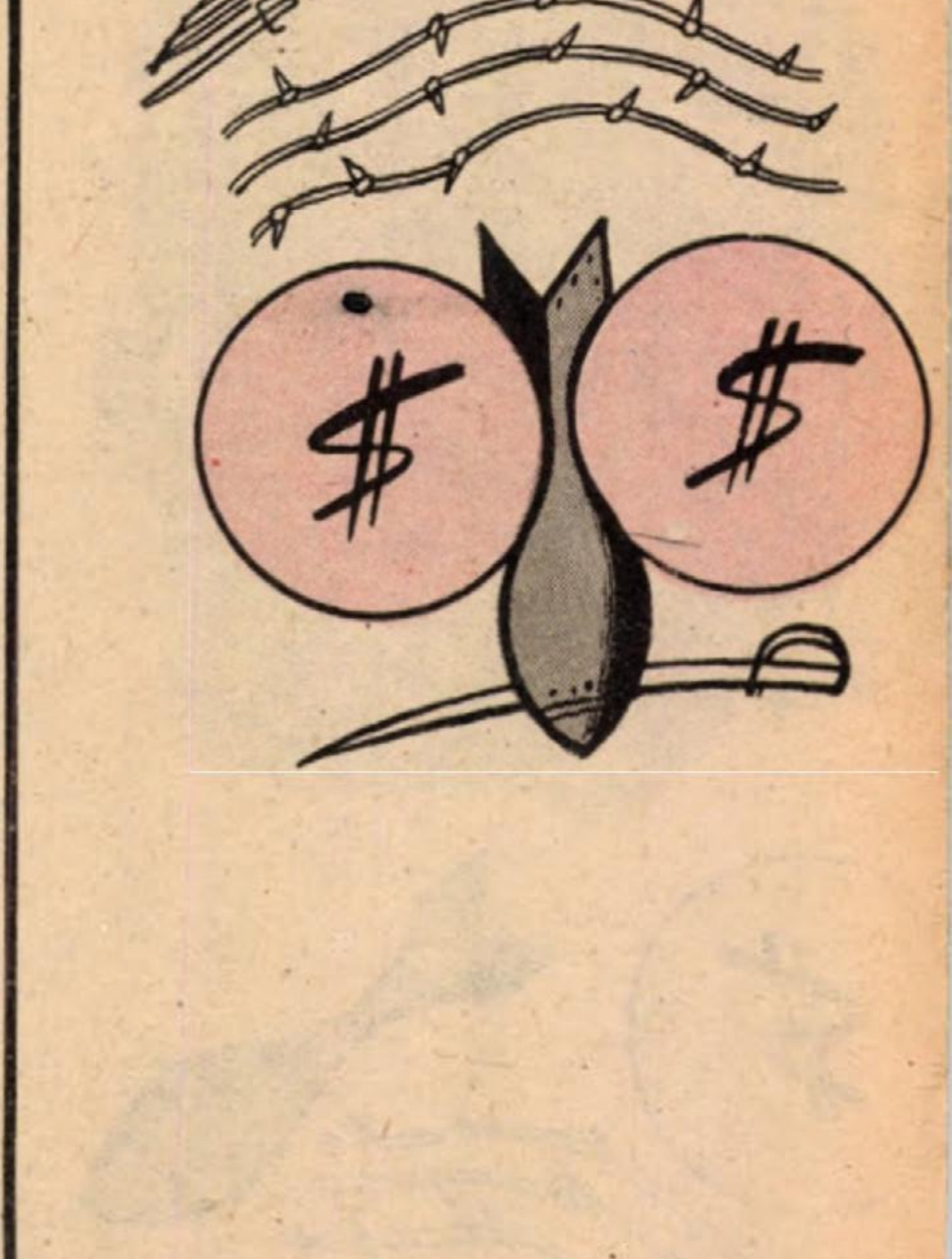

Tartsa a világosság felé!

Az életből lestük el

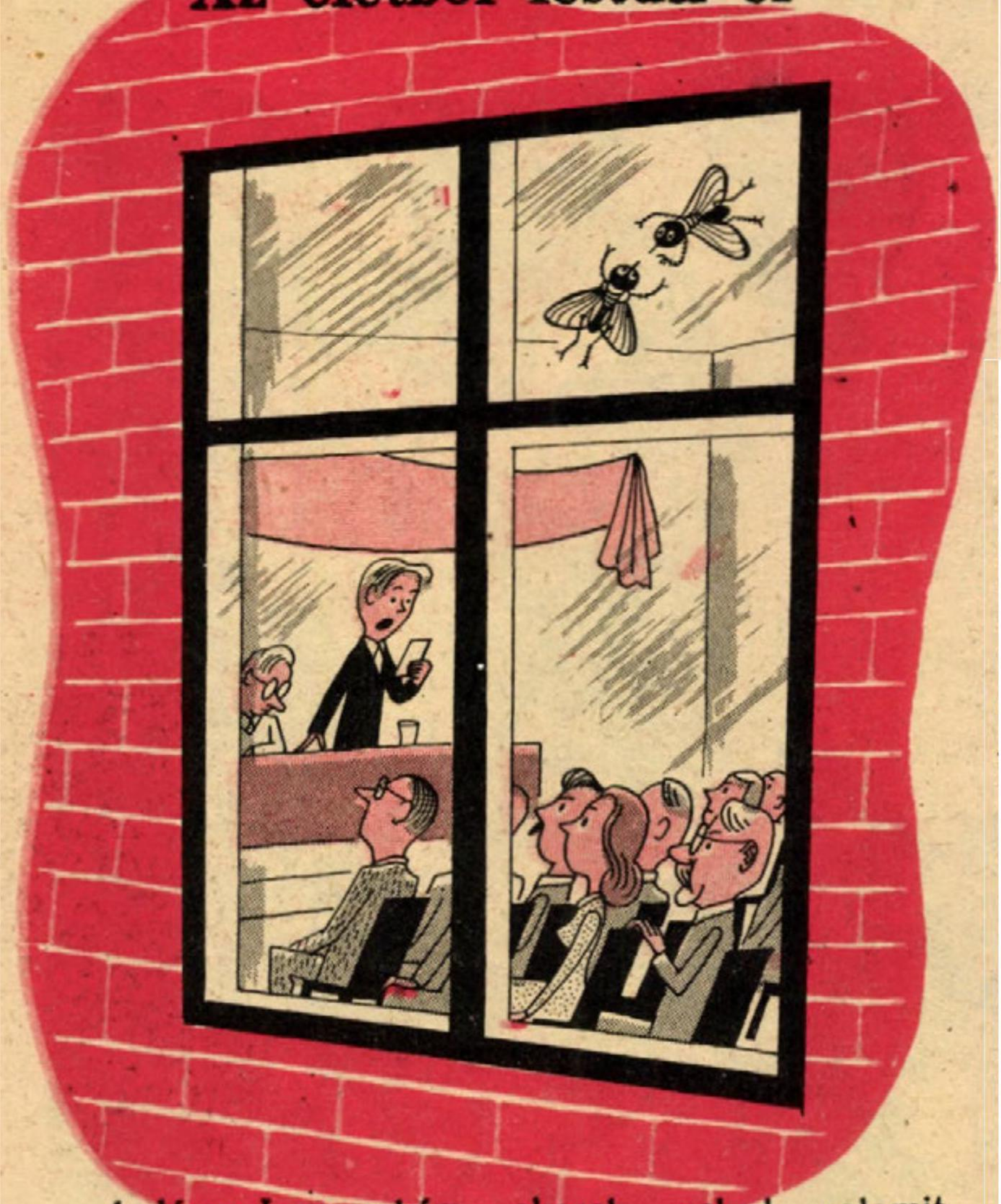

1. légy: Legyecském, akarok neked valamit mondani...

2. légy: Most ne mert egy szót sem értek, hiszen a szónok beszél. Várd meg, amíg azt mondják, tessék felszólalni; akkor olyan csend lesz, hogy a légyzümmögést is meg lehet hallani.

Marhaepéből reuma elleni orvosság készül

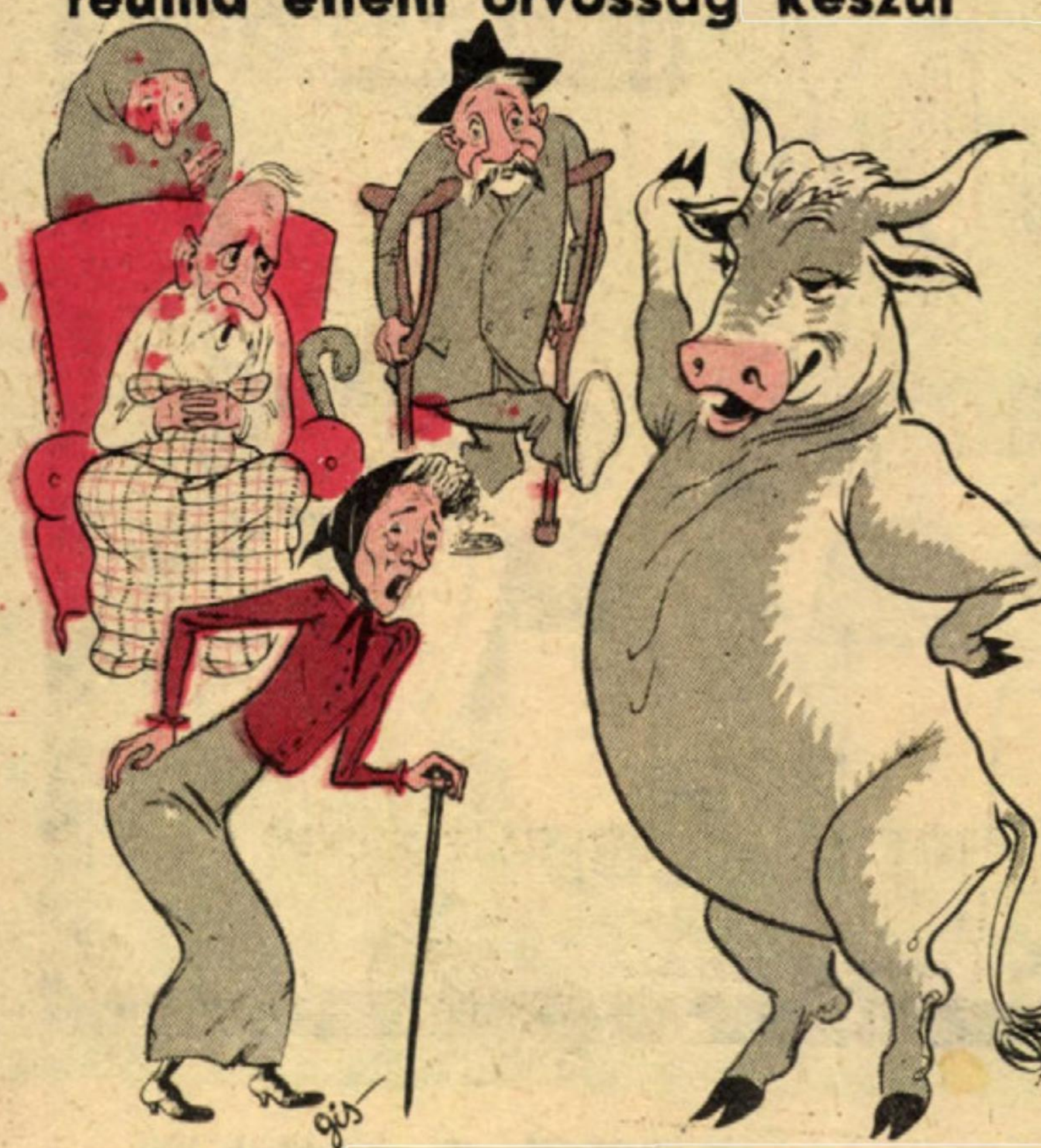

— Ne búsuljanak, amíg engem látnak!

Belgrádi péküzletben

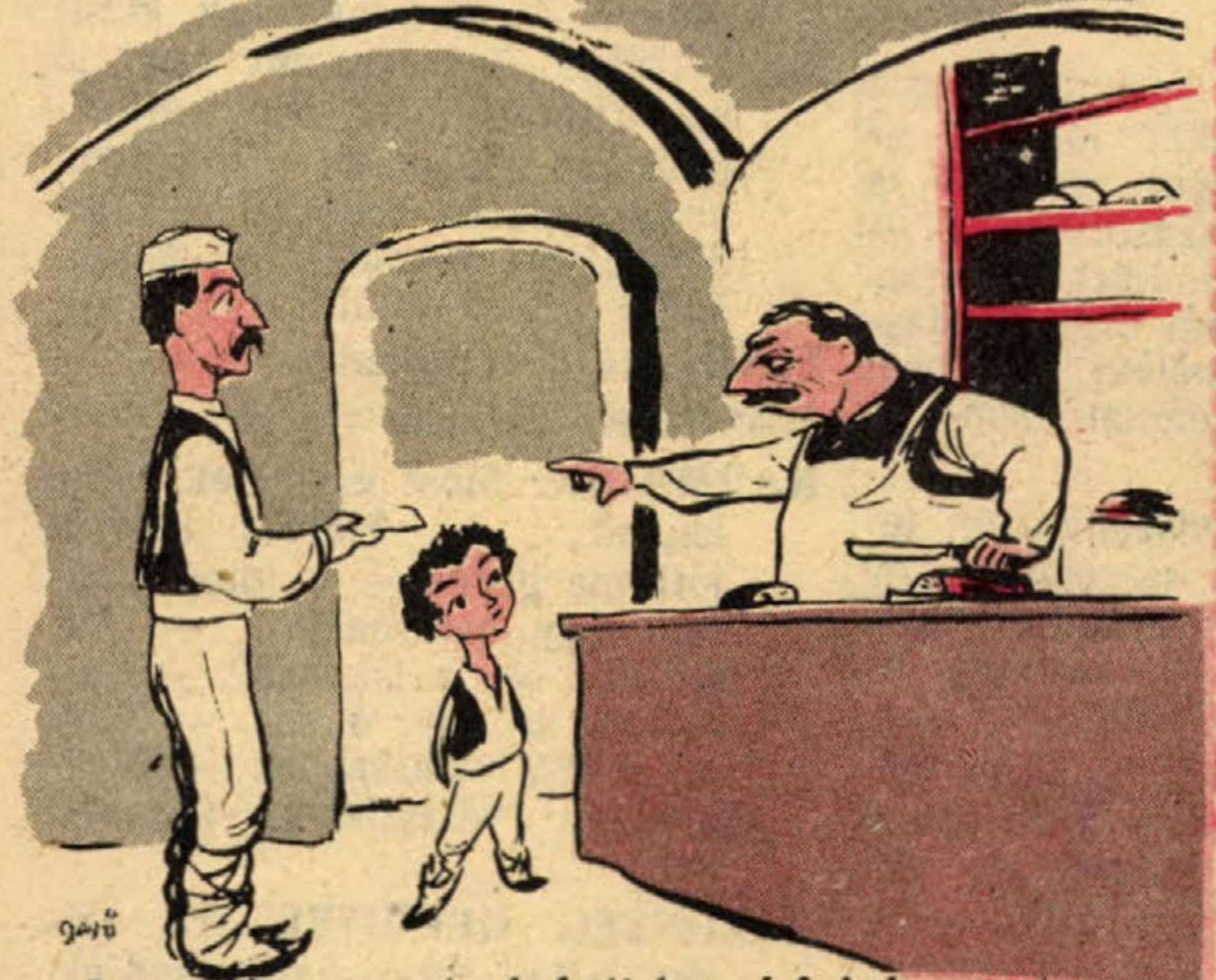

Jugoszláv paraszt: A heti kenyérfejadagomat szeretném.

Pék: Szaladj át fiam ide a gyógyszertárba, kérd kölcsön a patikamérleget.

ÚGY KELL NEKI!

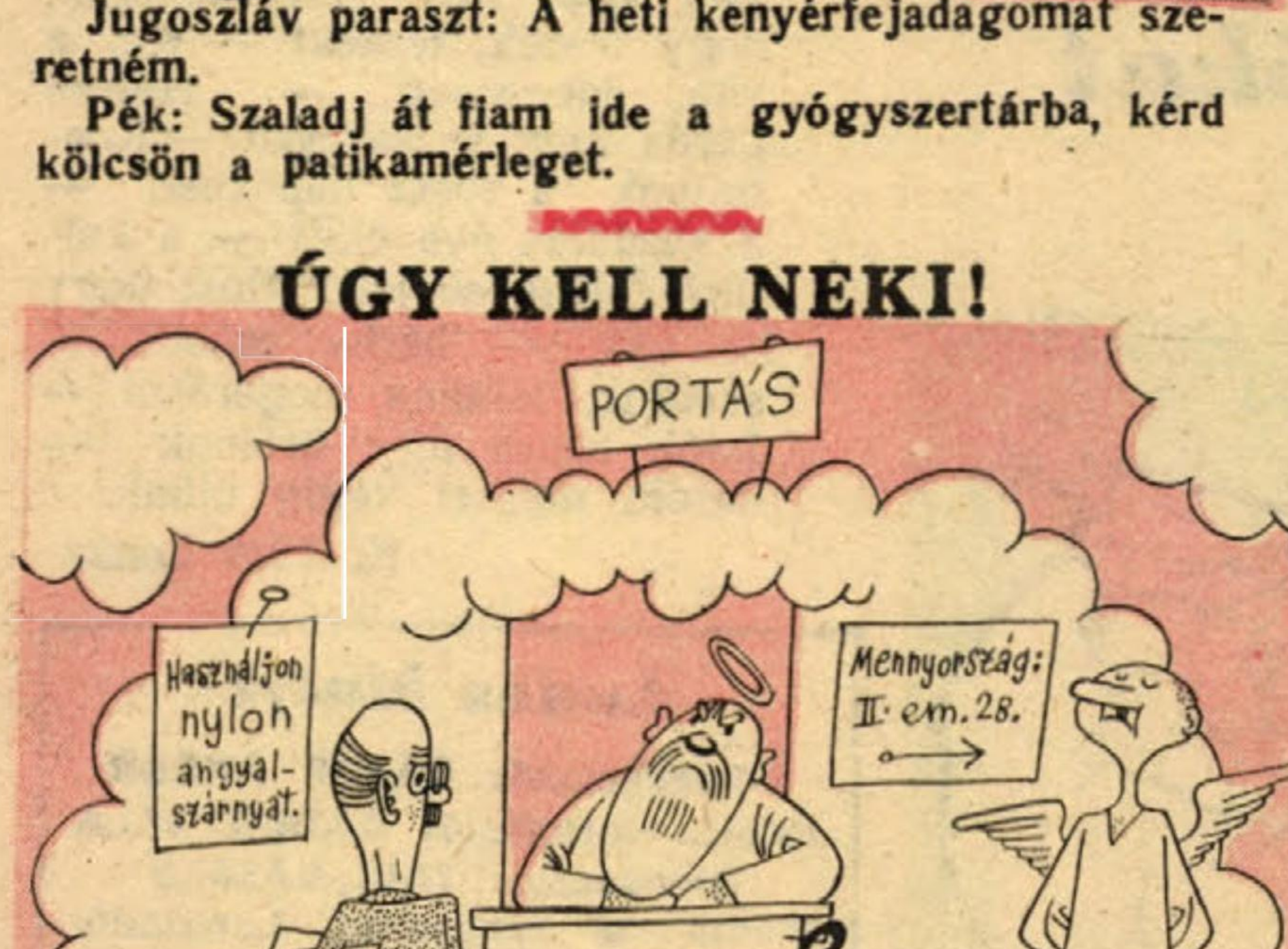
PORTA'S
Használjon nylon angyalszárnyat.
Mennyország: II. em. 28.
MEGHALT: XI. 10.
KASSO

Szent Péter: Milyen ügyben jött, kérem?

Bürokrata: Üdvözülési ügyben.

Szent Péter: Jöjjön kétmillió év mulva öt és hat között.

Tearózsa Vámosmikolának

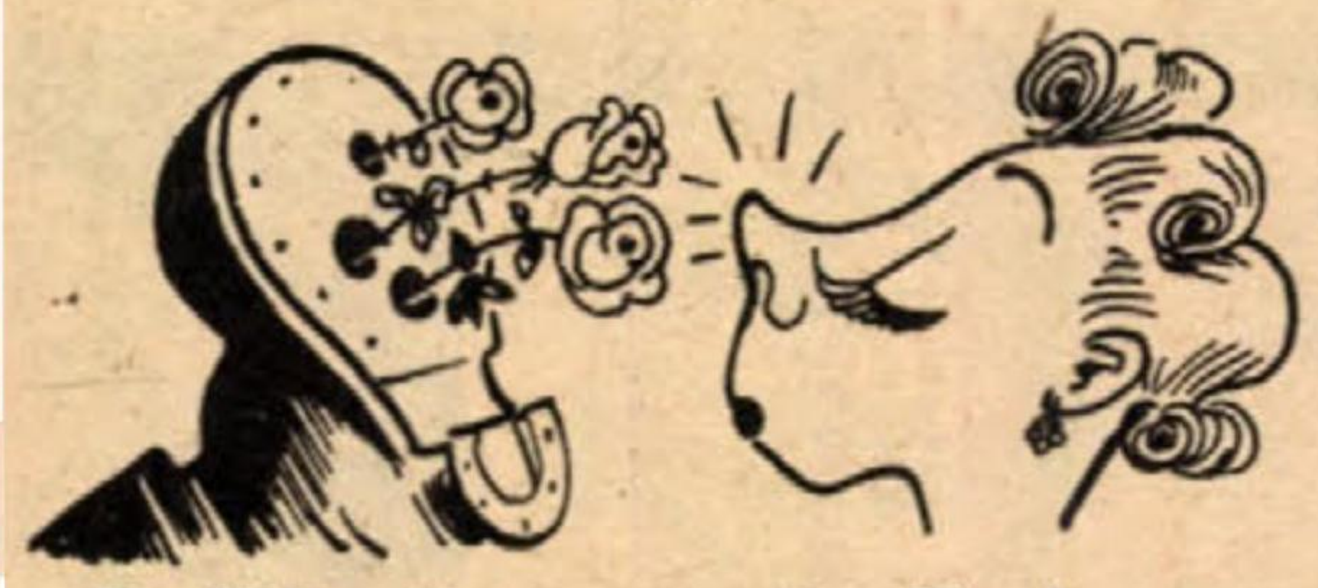

Ezelőtt ötven esztendővel egy tavaszi vagy nyári éjszakán gyalog mentem Szobról vagy Párkánynánáról (most már nem emlékszem rá, melyikről) Vámosmikola községbe, ahol legjobb barátom, Csatári Ernő lakott, aki később, az első világháború után, agyonlőtte magát...

Azóta nem volt közöm Vámosmikolához és az ottani postáskisasszonyt nem ismerem. De a Bőr és Cipőkellék Nagykereskedelmi N. V. arról értesít, hogy a vámosmikolai postáskisasszony miatt nincs talpbőr Vámosmikolán, holott a Bőrenvé — ez a távirati címe a Bőr és Cipőkellék Nagykereskedelmi Nemzeti Vállalatnak — 7.40 kiló croupont, tehát talpbőrt, igenis elküldött Vámosmikolára és a hét és fél kiló croupon igenis megérkezett oda.

Erre mi történt?

Semmise történt. Csak feküdt a croupon, azaz talpbőr és talpbőrszaga volt. Vannak, akik a talpbőr szagát nem szeretik. Ezek közé tartozik a vámosmikolai postáskisasszony. Értesítette ugyan a vámosmikolai Földműves Szövetkezet boltját, hogy csomagja érkezett, de nem várta meg, amíg a csomagért eljönnek, hanem „visszaáruzta" Budapestre a Bőrenvéhez.

A Bőrenvé csodálkozott. Még jobban csodálkozott, mikor a talpbőr visszaérkezése után levelet kapott a vámosmikolai szövetkezeti bolttól a következő szöveggel:

„Kérjük a Nemzeti Vállalatot, hogy a visszaáruzott croupont címünkre mielőbb elküldeni és a felmerülő postaköltséget a szövetkezet számlájára írni szíveskedjék.

Meg kívánjuk jegyezni, hogy a talpbőr azért került vissza a feladóhoz, mert a postáskisasszonyunk nem bírta a szagát.

Szövetkezeti üdvözlettel."

A Ludas Matyihoz a Bőrenvé küldte el a levelet, ezzel a kéréssel:

„Küldjenek a nevezett hölgynek talpbőr helyett tearózsát, de figyelmeztessék, hogy annak jobb ugyan az illata, de csizmát talpalni vele egyáltalán nem lehet."

Ezennel megtettük.

Lobogó László

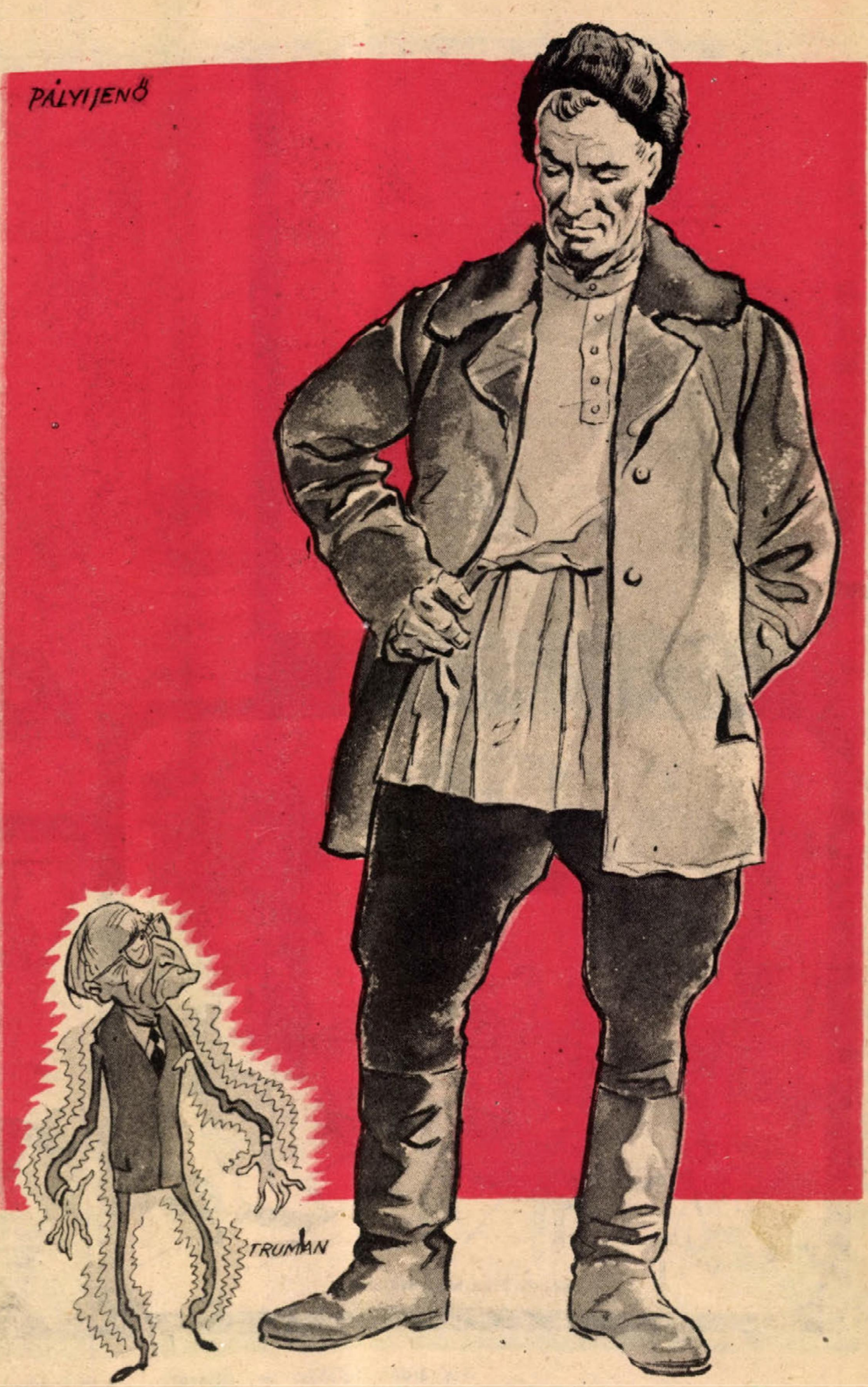

Iván: Miért olyan ideges, Truman úr? Látja, én nyugodt vagyok.
Truman: Éppen azért vagyok én ideges, mert maga olyan nyugodt.

Hangtalan Heti Híradó

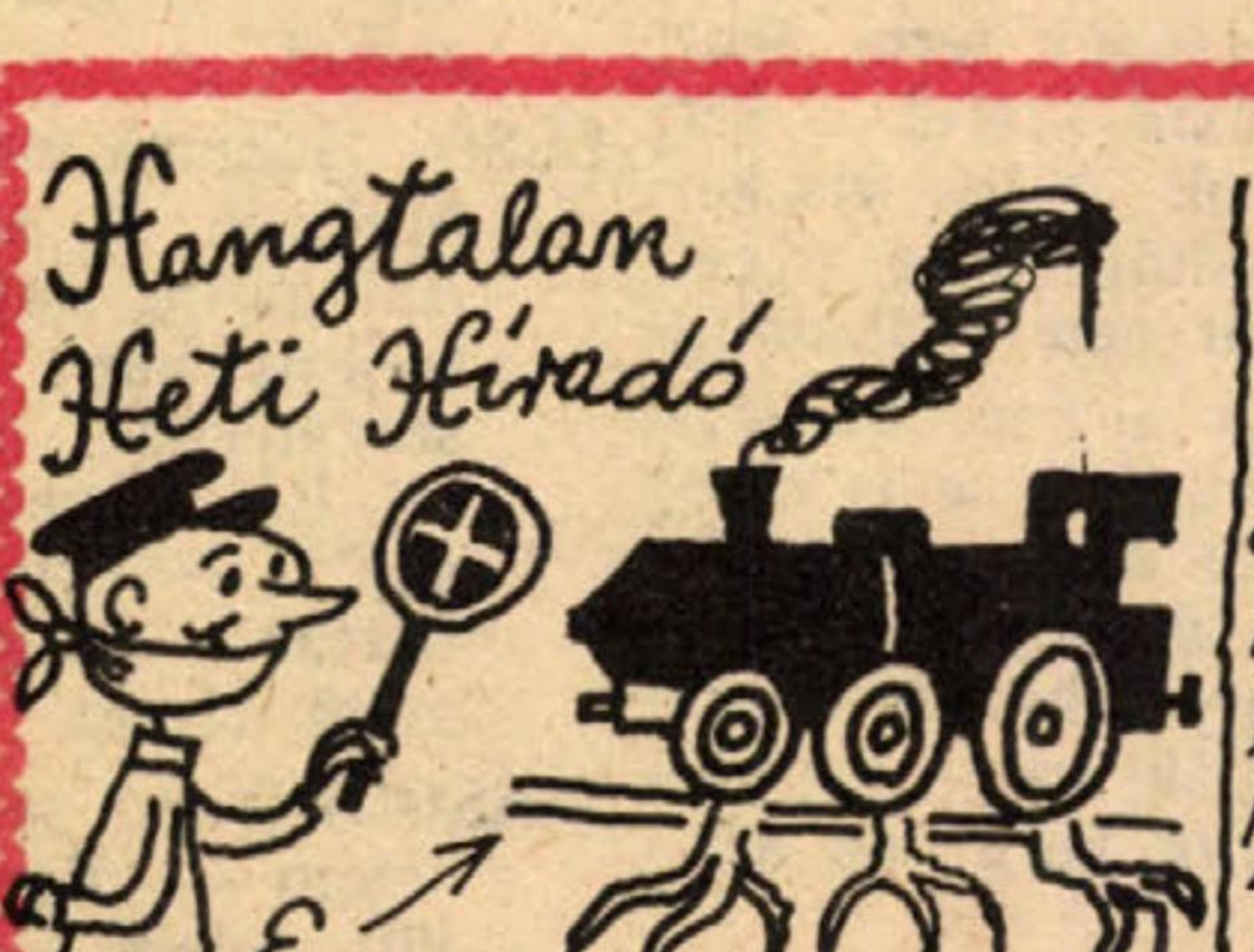

Ez a mozdony alig tudott elindulni az új gyönyörű Nyiregyházi állomásról, mert a bámulattól földbegyökereztek a kerekei

Gyermekruha-divatbemutatót rendeznek az Úttörő-áruházban. Ez a hathónapos csecsemő" olyan büszke, hogy már napok óta nem lehet vele beszélni, mert ő fogja bemutatni a legújabb pelenkadivatot.

Közös produkcióra készül a Nemzeti Színház és a Vidám Színház. Új bemutatójuk címe: Figaró házassága hozománnyal.

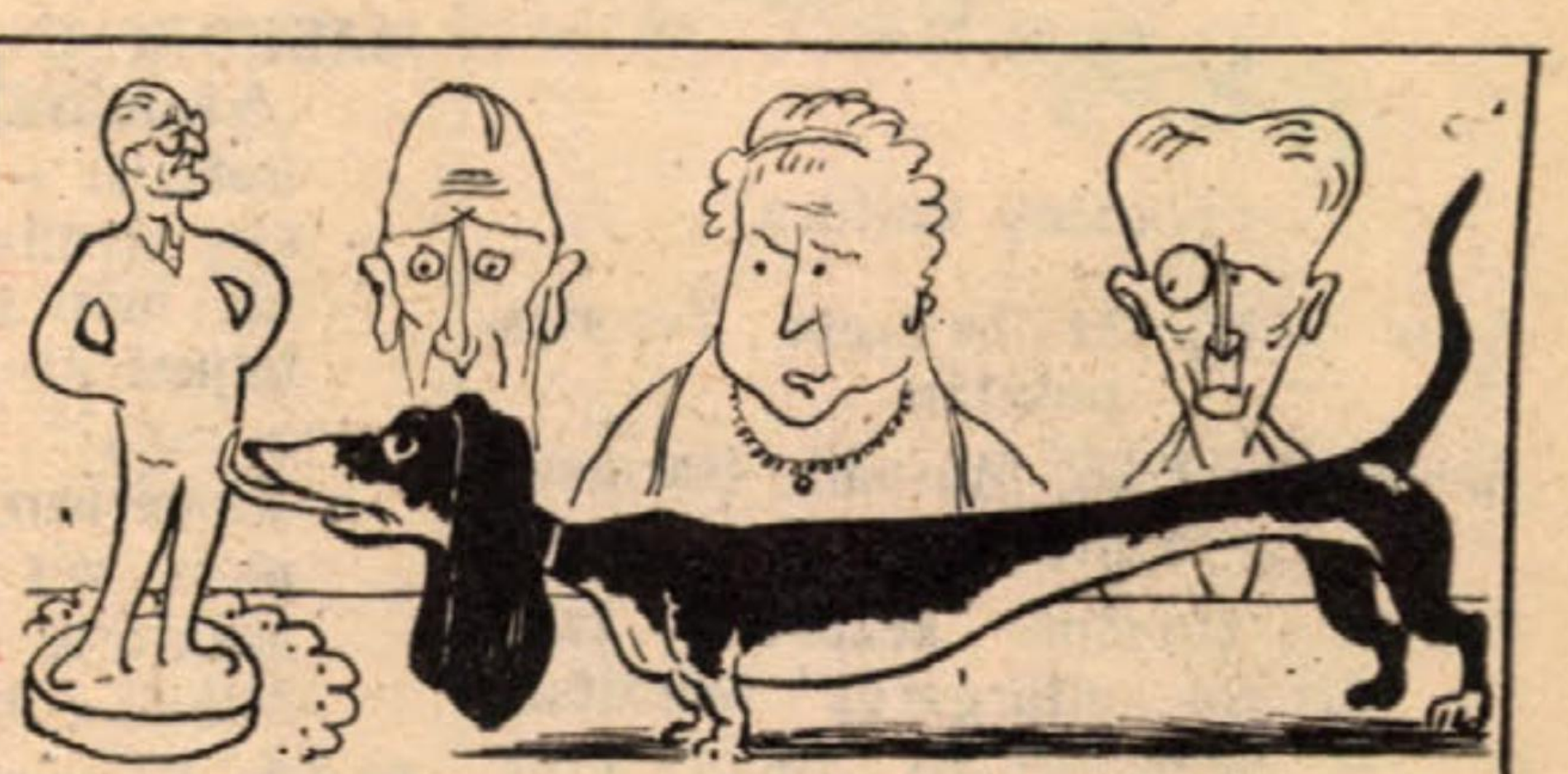

Olvastuk, hogy Mrs. Lawrence Robert, volt amerikai államtitkár felesége fogadást rendezett kedvenc versenylova nyolcadik születésnapja alkalmából.

Most azt hallottuk, hogy ezen felbuzdulva Mrs. Bessy Rightone, az ismert hadianyaggyáros hitvese törpedaxlijának ötödik házassági évfordulója tiszteletére zenés kertiünnepélyt tartott.

Az ünnepi lakomán, melynek étlapján a legkiválóbb marinirozott csontok és dinsztelt mócsingok szerepeltek, egy hatalmas tortát nyújtottak át az est ünnepeltjének, amelynek tetején Truman elnök miniatür cukorszobra állt. A daxli rövid habozás után belenyalt az elnöki szoborba és jóízűen elfogyasztotta azt, csattanós választ adva azoknak akik azt állítják, hogy Truman a kutyának sem kell...

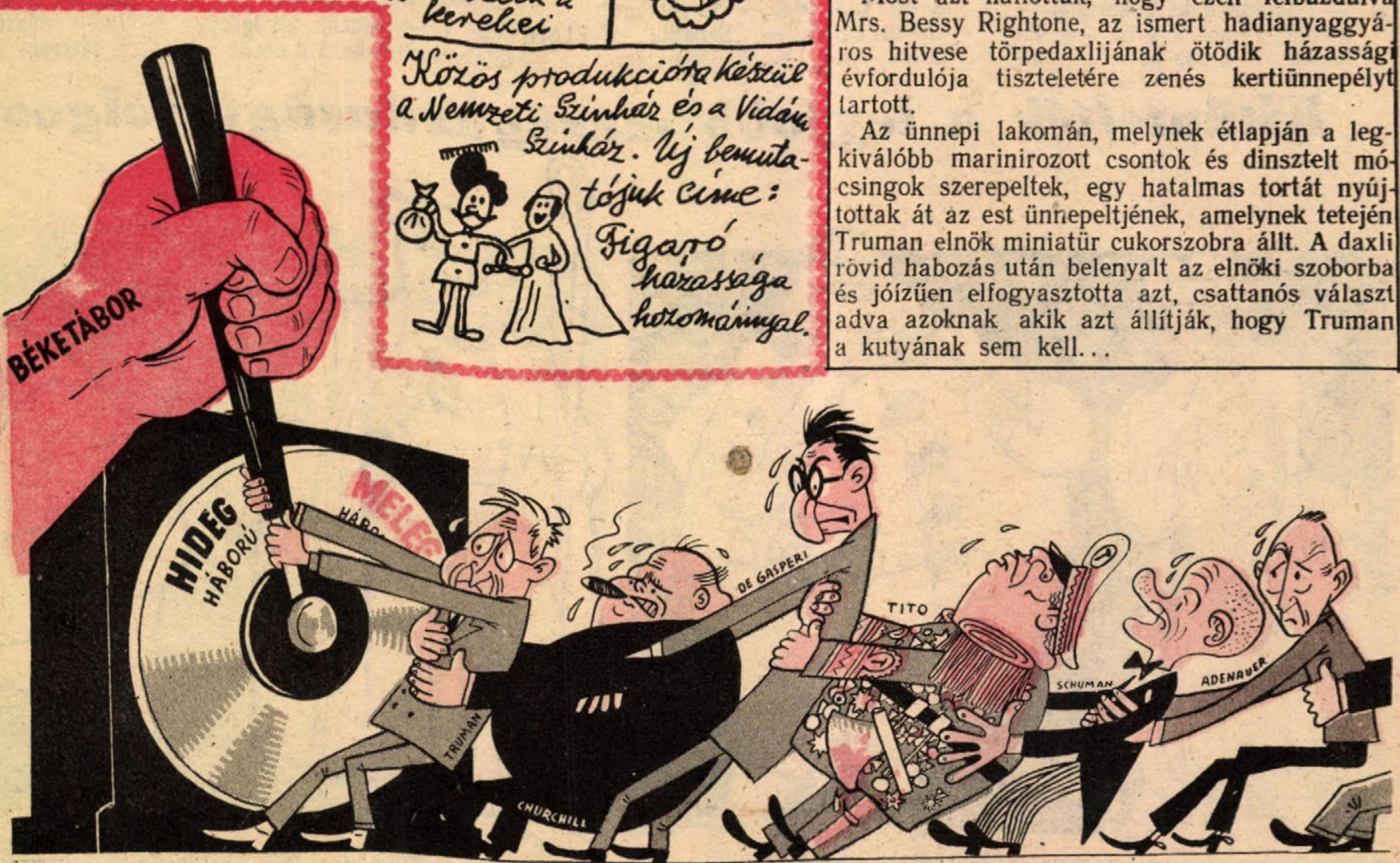

Nem megy!

AMINEK NEM SZABAD LENNIE

Kasso-Kaján folytatólagos, rajzos kritikája termelésünk es kultúréletünk néhány hibájáról, azzal a céllal, hogy ezek a hibák mielőbb megszűnjenek.

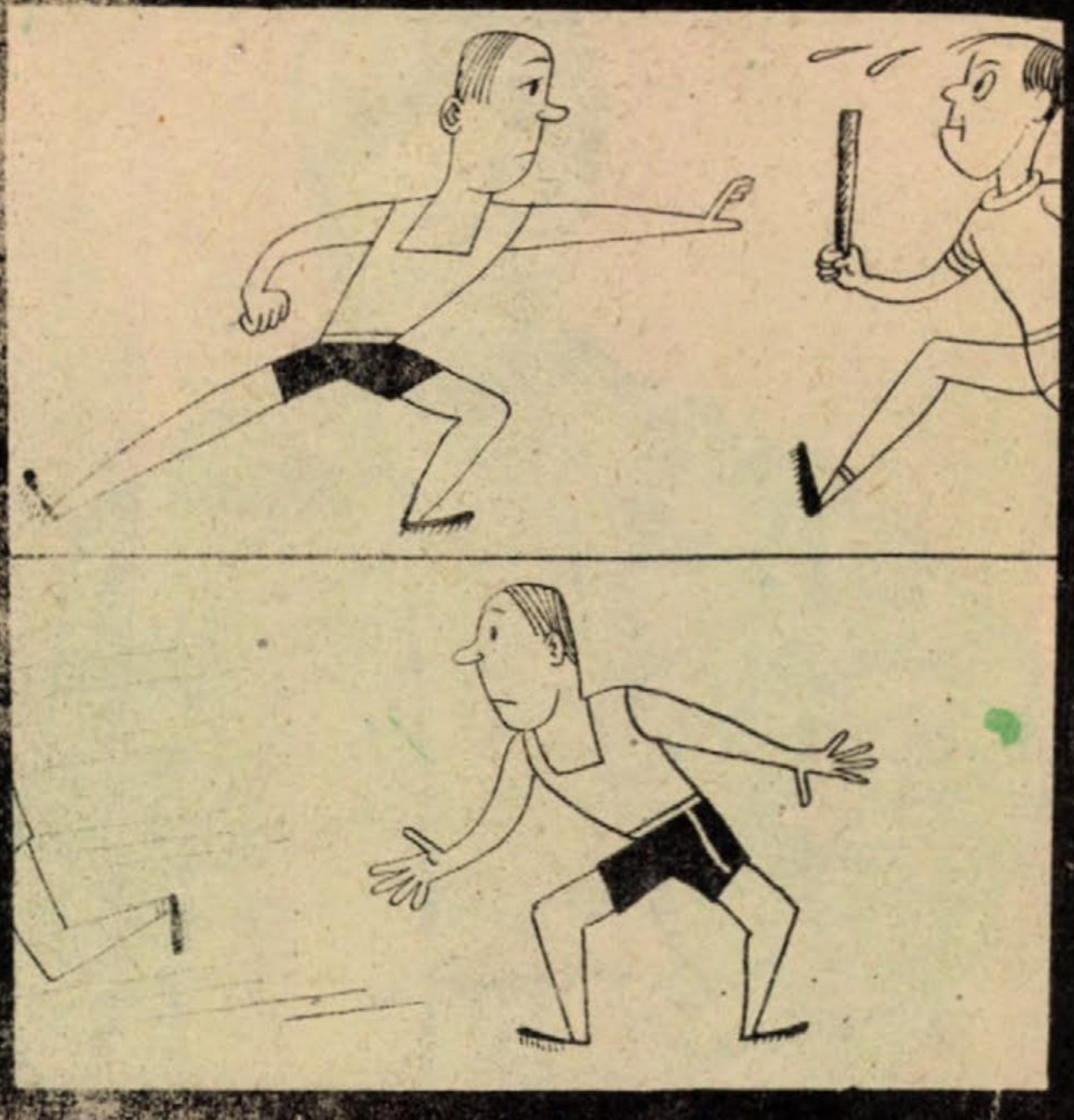

Tanulságos példázat arról, mi az, ha nincs tapasztalatátadás

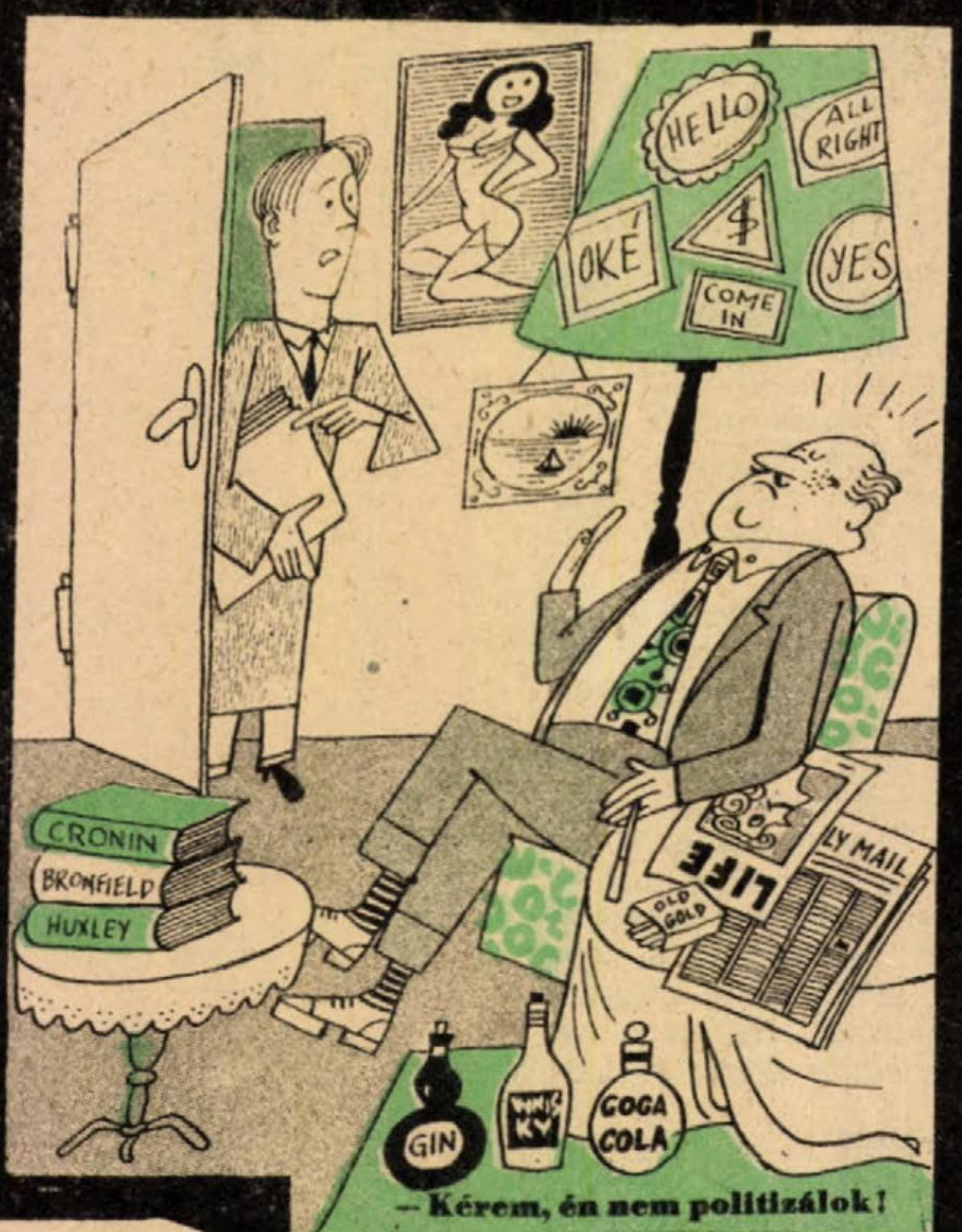

– Kérem, én nem politizálok!

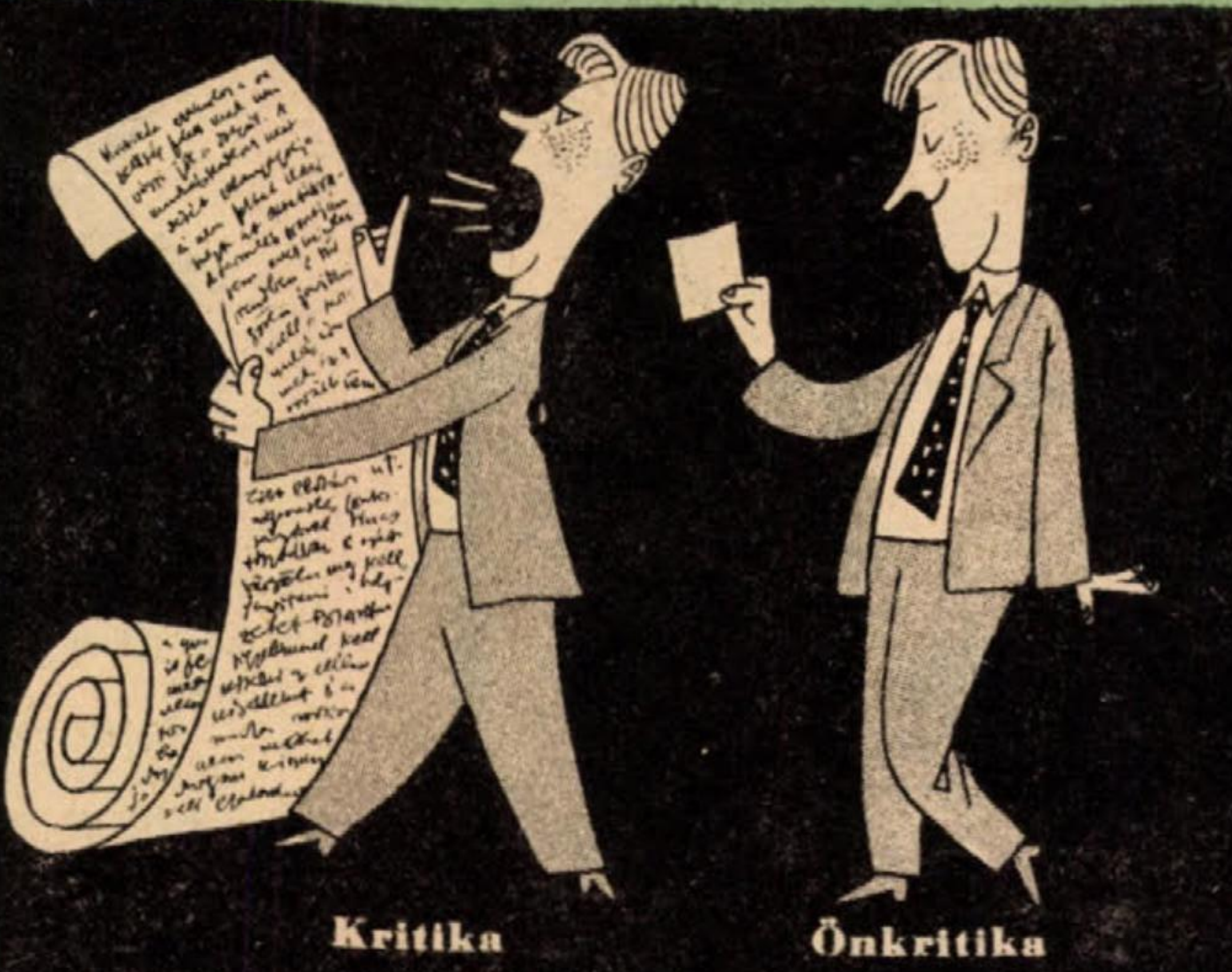

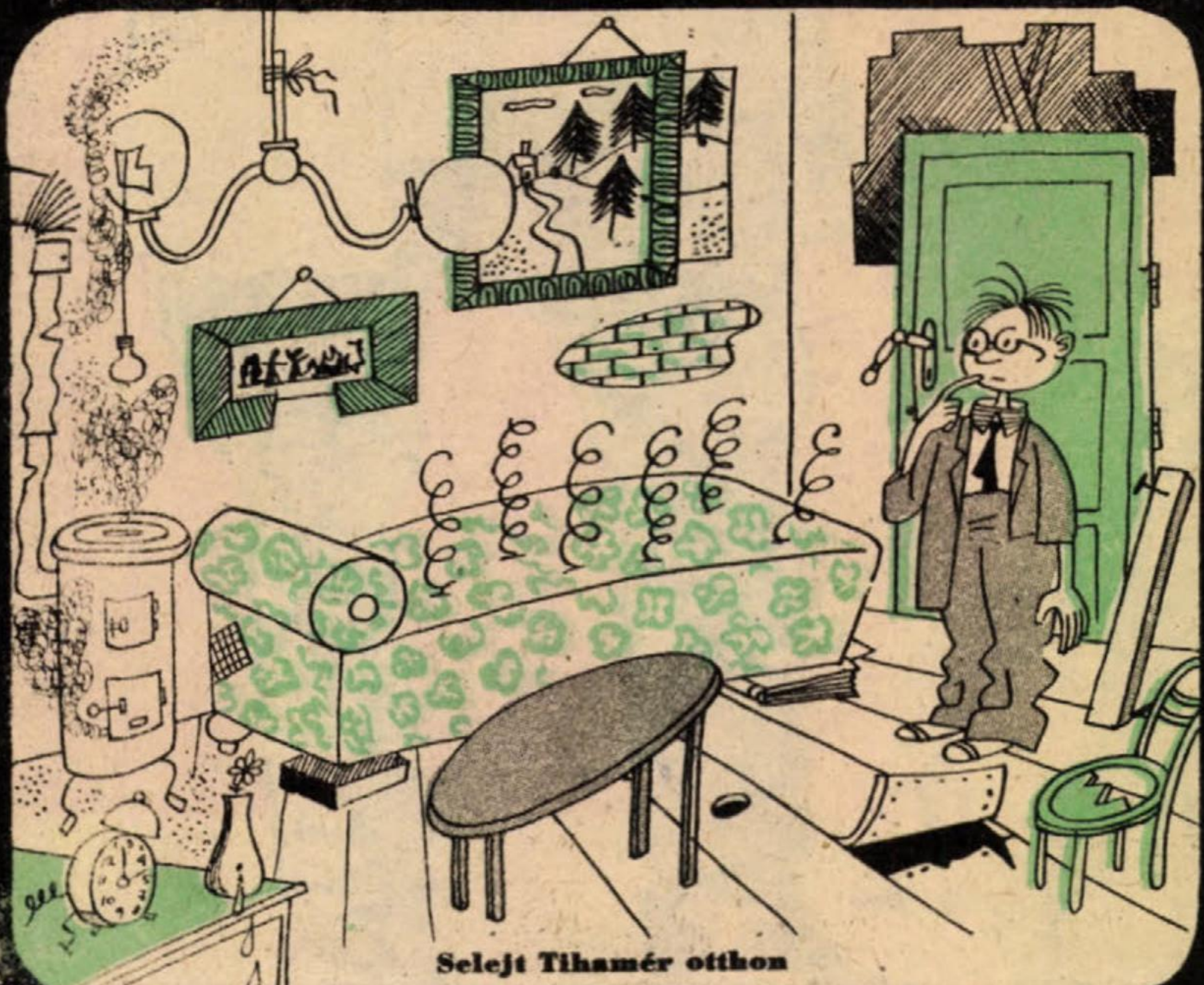

Selejt Tihamér otthon

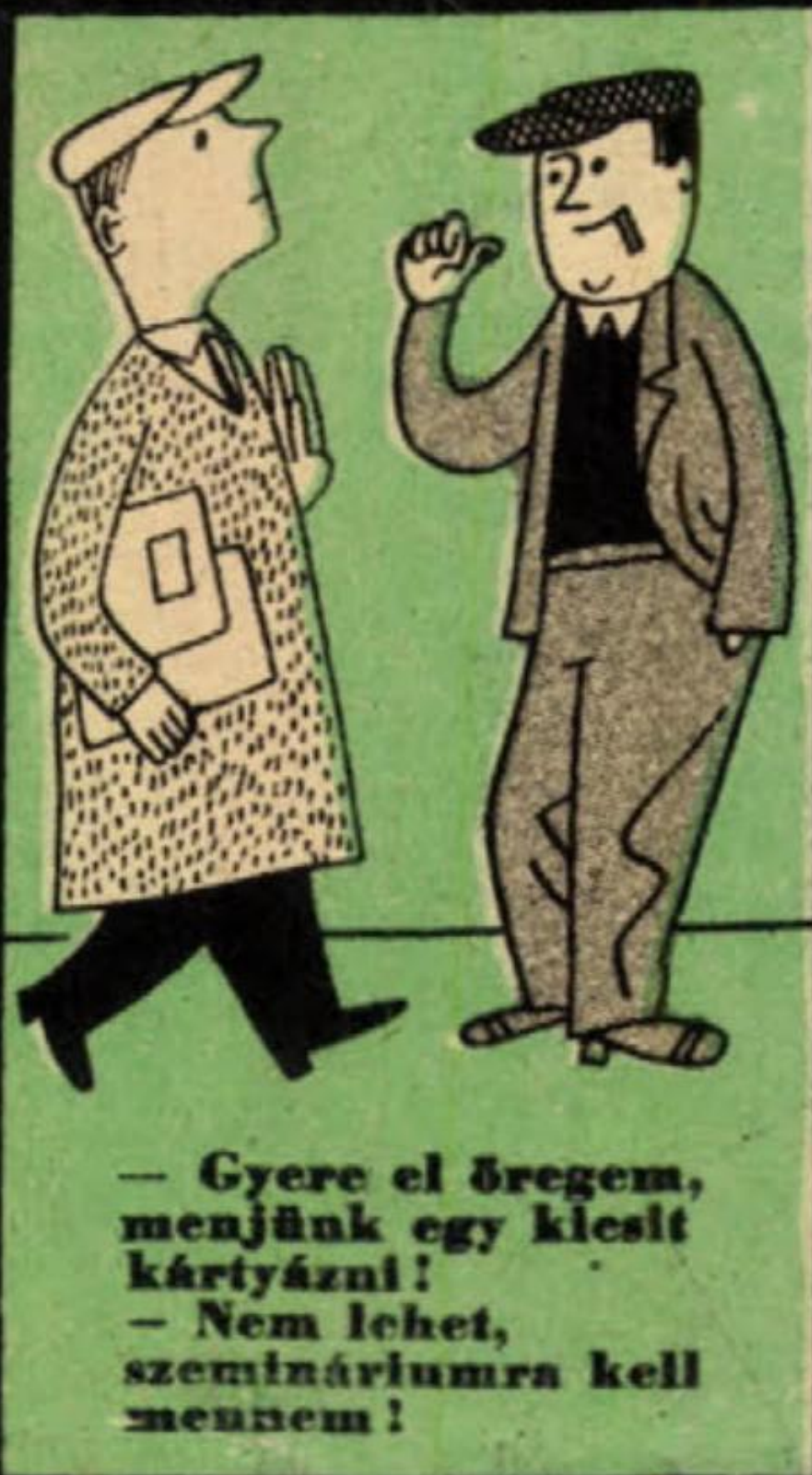

– Gyere el öregem, menjünk egy kicsit kártyázni!
– Nem lehet, szemináriumra kell mennem!

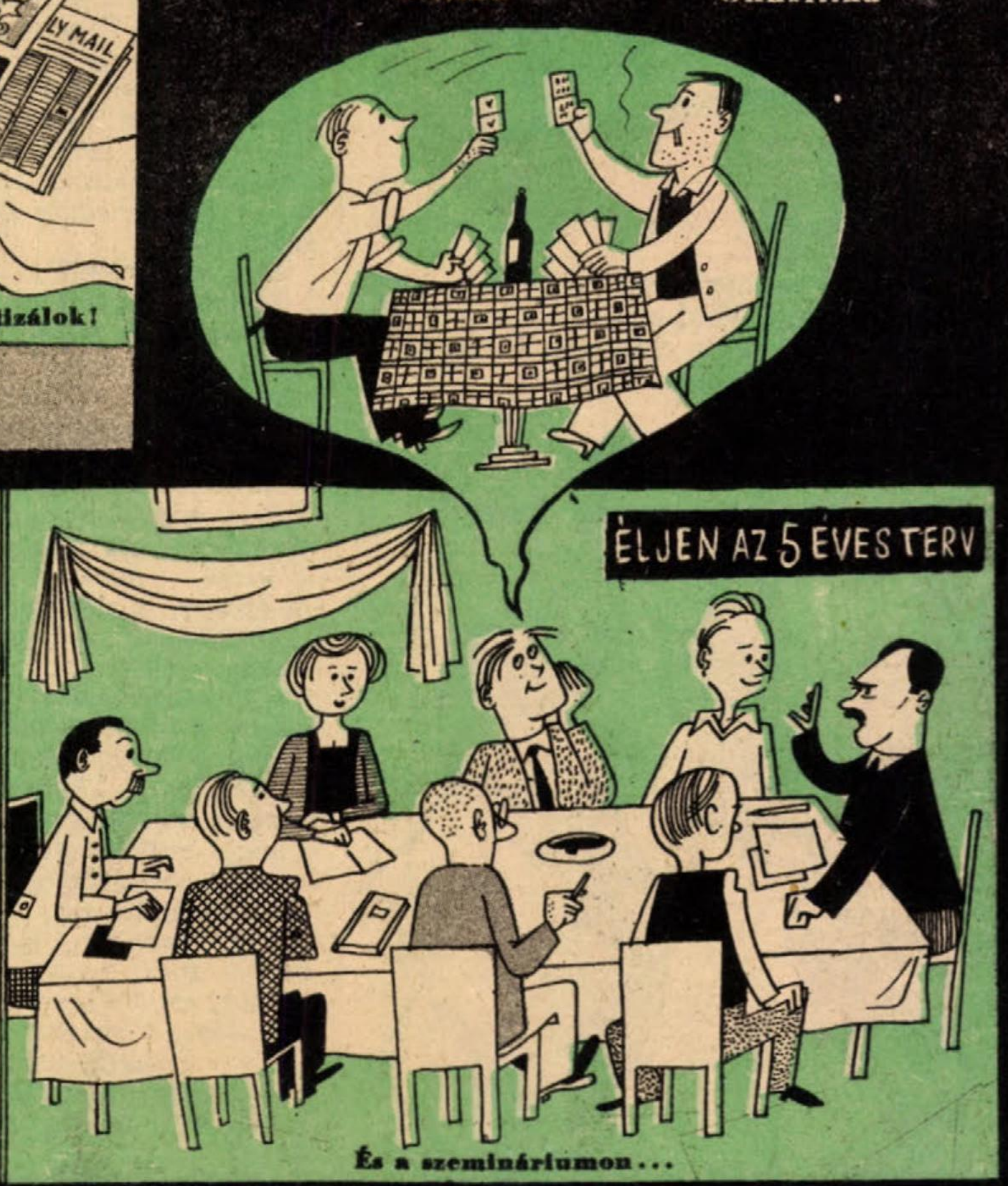

És a szemináriumon...

Három az igazság!

(Tömény kultúra)

Szín: kultúrház **bejárata Terenyepusztán.**

Szereplők: **Első, Második, Harmadik kultúrfelelős.**

ELSŐ (bejön; kezében tábla „Üzemi kultúrgárda" felirattal): — Nem akadály gödör, árok, — megjöttünk mi, falujárók. — Idehoztam a gárdámat. — A kis falu csodát láthat. — Lesz énekszám, lesz szavalat; — nem ér véget egy nap alatt. — Főszereplőnk: cukorfalat — Kidönti a taps a falat. — Én leszek ma a nap hőse: — kultúrgárdám felelőse. — **(Kiszól a színfalak mögé):** — Készüljetek, Jucik, Katók! — Majd én addig kopogtatok. —

MÁSODIK (berohan, kezében tábla „Népművelési kultúrgárda" felirattal): — Hahh, mit látok? egy riválís! — Hogy került ez ide már is? — Azért jövünk hajnal óta, — másé legyen itt a nóta?!... — Olyan nincs a sifonérban, — míg eremben piros vér van... — Elvtárs, szaktárs, kartárs, koma! — Miénk e hely, most vagy soha!

ELSŐ: Ki vagy? Mi vagy? És mit akarsz?

MÁSODIK: Ha úgy fordul, álljon a harc! — Kultúrgárdát hoztam ide. **(Kifelé mutat.)** Az autónk is ott van, íme — Szereplőim lázban égnek — Behallik a lárma, ének — Ha lefujnám, széttépnének! — Hja, mert ifik és nem vének.

ELSŐ: S az én gárdám? Lefújhatom? — Robbannának, mint az atom — Tehetségük teret akar — Csasztuskázni szeret a kar — Táncospárok talpa viszket — Hoztunk nótát, falka viccet — Beléjük már nem fojthatom!

MÁSODIK: Álljon a harc. Én folytatom — Nézd, már le is cihelődtünk — Süt a siker mibelőlünk — Az a lány ott úgy énekel — hogy a holt is életre kel — A kulák meg, hogyha hallja — Sirva borul az asztalra!

ELSŐ: Kérlek, az én műsoromtól — a közönség szinte tombol.

MÁSODIK: Az enyémtől okosodik — az esze nem tokosodik.

ELSŐ: Van csasztuskánk oly igéző — tőle versenyt kezd a néző!

MÁSODIK: Nekünk van egy jelenetünk — a színpadon géppel vetünk! — Ezt látva a falu népe — máris megy a téeszcsébe!

ELSŐ: Hoztunk mi egy monológot Mukiról, ki sokat lógott — Aki hallja, nagyot nevet — s teljesít vagy százötvenet — százalékban, mindjárt másnap. — Ezt nevezem nagy hatásnak! — Remélem az eset tiszta? — Gárdámat nem viszem vissza.

MÁSODIK: Én se viszem; nem tehetem — Egy szereplőm úgy jött velem: — éjszaka font, nappal vasalt — csakhogy itt most zengje a dalt!

ELSŐ: Egy szereplőm épp ma nősült! — S elsőnek a buszra ő ült — nászút helyett ide jött el, játszani a többi öttel!... —

MÁSODIK: Mi megyünk be!

HARMADIK (berobog, kezében tábla „SZOT kultúrgárda" felirattal): Mi ez a zaj? Jobb ha szünne — Álljatok csak kicsit hátrább! — Hoztam egy jó kultúrgárdát. — Most érkeztünk épp a busszal — Fogadom, hogy győzzük szusszal — Gárdám olyan sokoldalú — álmélkodni fog a falu!

ELSŐ: De nem rajtad!

MÁSODIK: Se nem rajtad!

HARMADIK: Most eszmélek. Erőm lankad... — Három helyről jött ma gárda — s mind a három egy határba?!... — Mit szólnak ők, a lakosok? — Kultúrából is sok, a sok — Hívjuk őket, válasszanak — Nyiljanak a válaszfalak. **(Bezörget.)**

KÖZÖNSÉG KÉPVISELŐJE: (kijön, ajtót tár): Azt mondjuk, hogy tessék, tessék! — Kár a vita, idegesség — Három gárda meg se kottyan! — Koplaltunk a rossz napokban — Szabadulás éve előtt — a kultúra felénk se jött! Most hogy itt van, — bárha csőstül — szívünk, lelkünk megerősül — Istók uccse úgy örülünk — három műsort végig ülünk.

K. Tóth Lenke

Kitüntették a legjobb mezőgazdasági dolgozókat

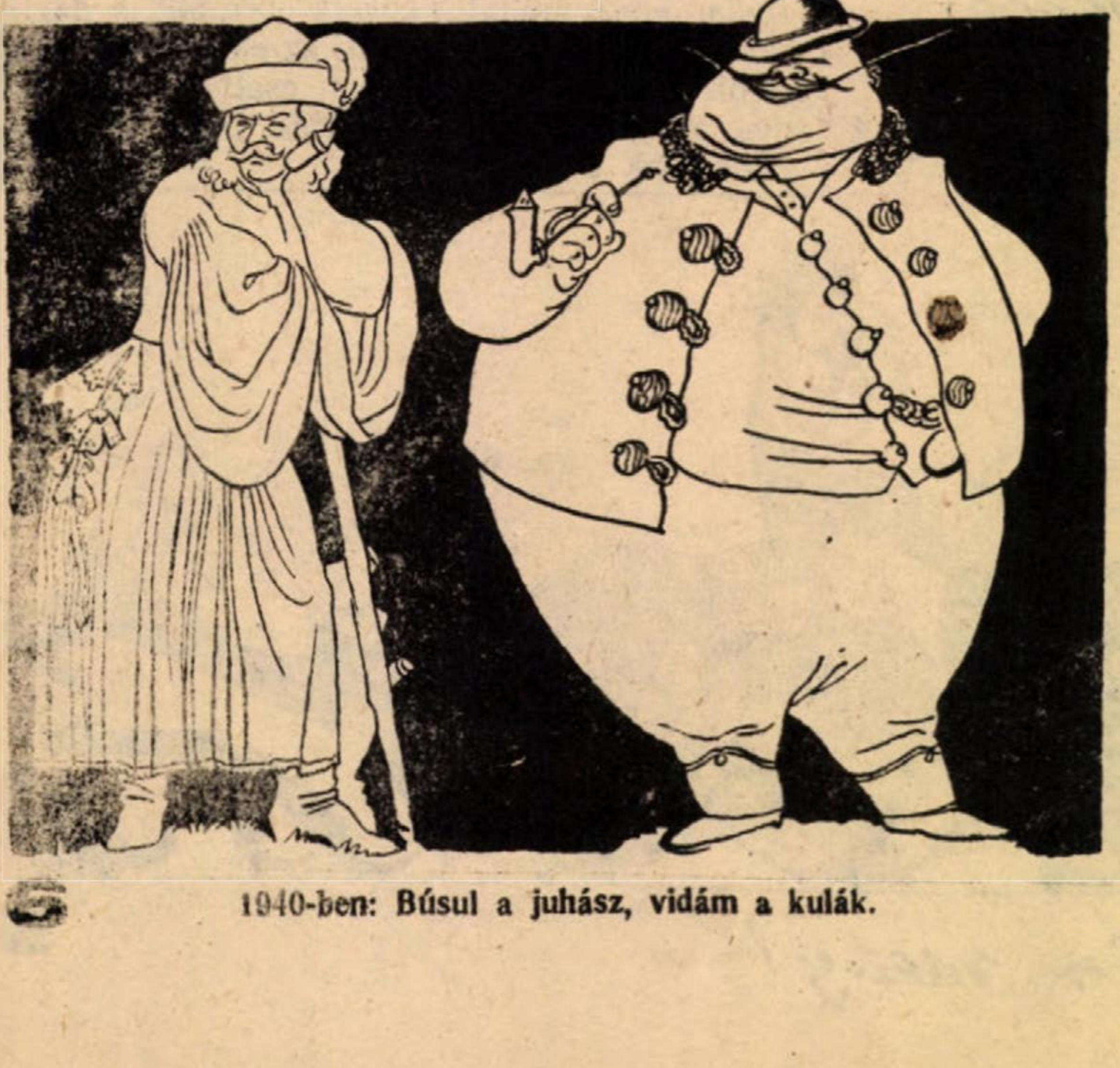

1940-ben: Búsul a juhász, vidám a kulák.

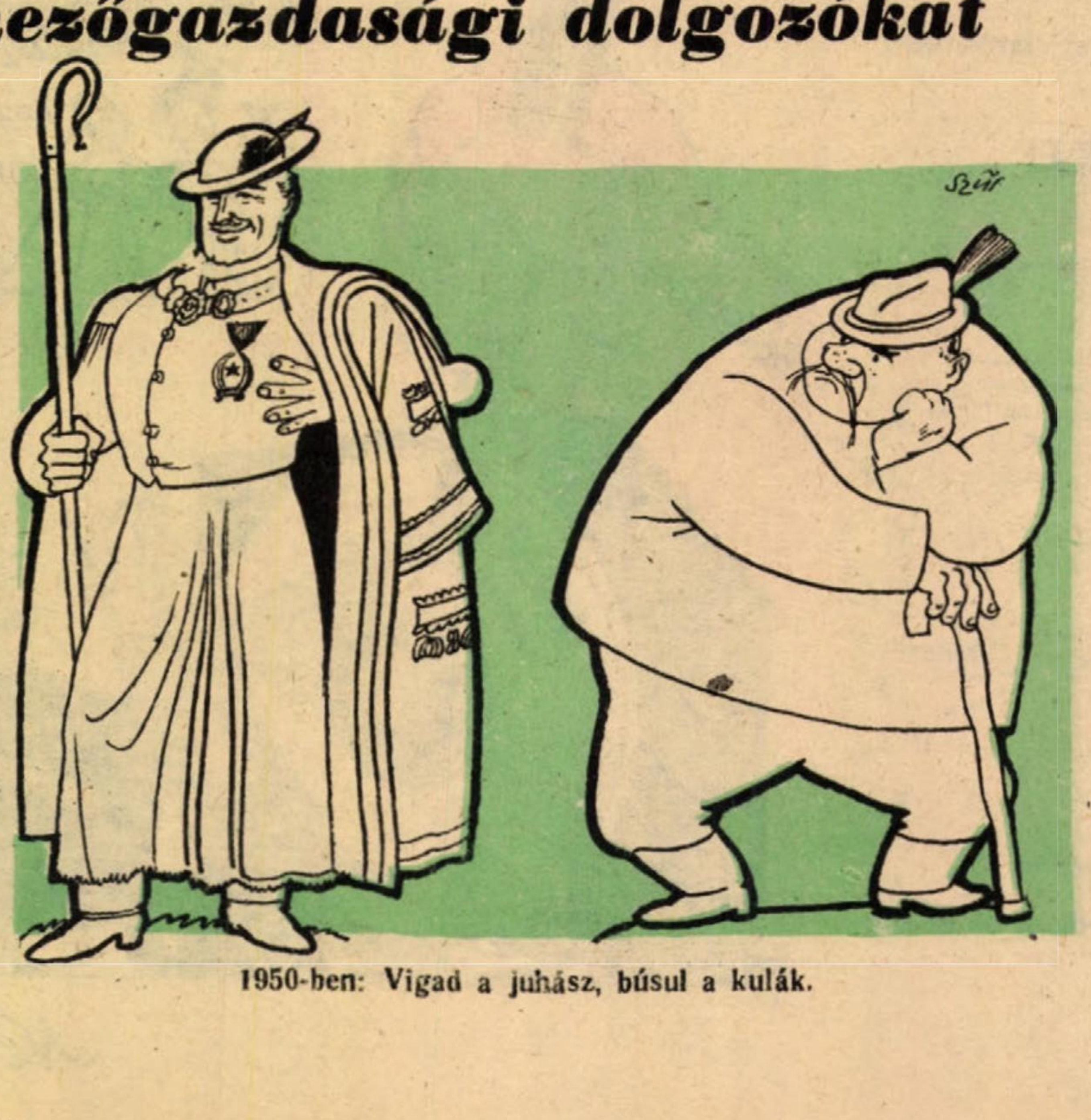

1950-ben: Vigad a juhász, búsul a kulák.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLACS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly

VASVÁRI ANNA:

MÉG MINDIG VANNAK ILYENEK

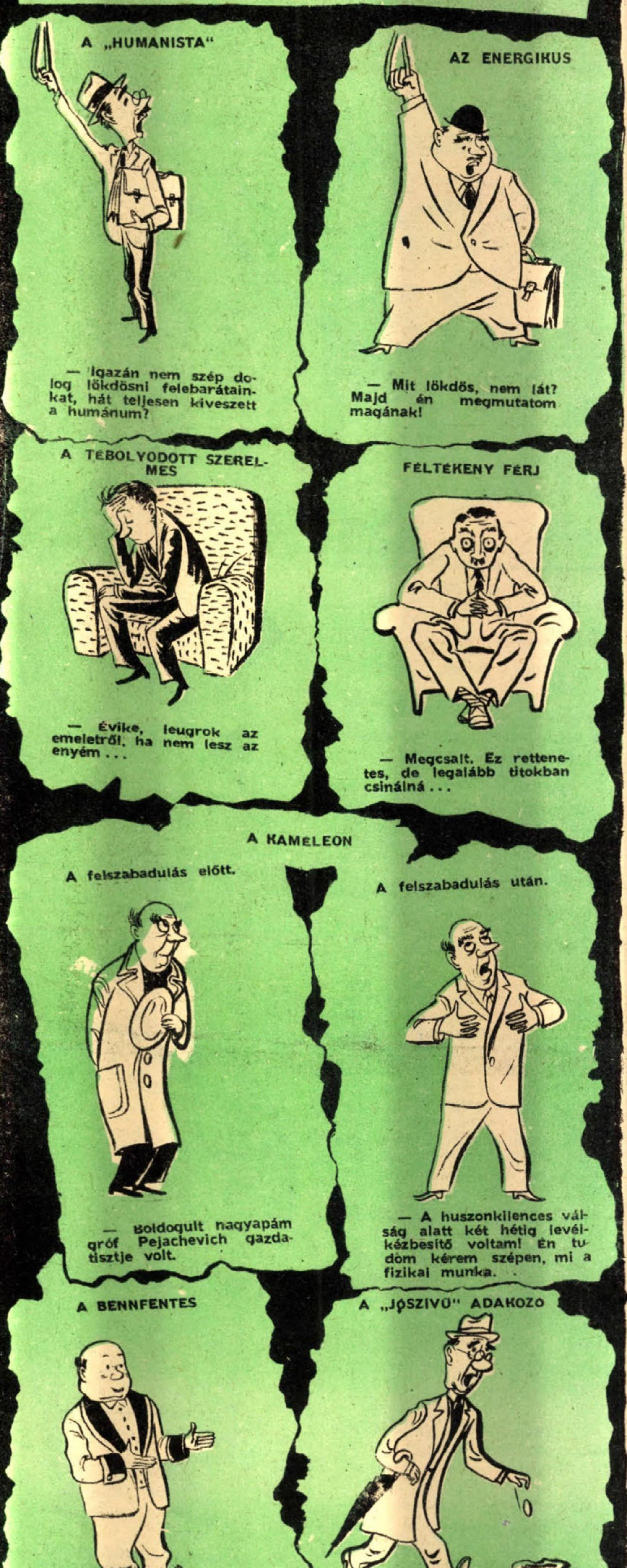

A „HUMANISTA"

— Igazán nem szép dolog lökdösni felebarátainkat, hát teljesen kiveszett a humánum?

AZ ENERGIKUS

— Mit lökdös, nem lát? Majd én megmutatom magának!

A TÉBOLYODOTT SZERELMES

— Évike, leugrok az emeletről, ha nem lesz az enyém . . .

FÉLTÉKENY FÉRJ

— Megcsalt. Ez rettenetes, de legalább titokban csinálná . . .

A KAMELEON

A felszabadulás előtt.

— Boldogult nagyapám gróf Pejachevich gazdatisztje volt.

A felszabadulás után.

— A huszonkilences válság alatt két hétig levélkézbesítő voltam! Én tudom kérem szépen, mi a fizikai munka.

A BENNFENTES

— Képzeld fiam, ennyire állít tőlem a miniszter unokahuga.

A „JÓSZIVÜ" ADAKOZÓ

— Itt van jó ember tiz fillér, de el ne igya.

AZ „ENTELLEKTÜEL"

— Neeem, kedvesem, az USA fővárosát Uesingtannak kell ejteni . . .

A „DEMOKRATA"

— Én uram, egy utolsó utcaseprőnek is előre köszönök . . .

Egy és más

NEHÉZ ÜGY.

A Nők Lapja egyik nem régi számában olvasom Cs. M. (Szombathely) alábbi sorait:

„Tizenkilenc éves vagyok, vőlegényem huszonöt. Vőlegényem nagyon szeret, ezt tudom, mert minden szava és tette ezt bizonyítja. Én is nagyon szeretem, de nem merem megmondani neki és nem is mutatom. Attól tartok, hogy ha ezt megtudja, elhidegül majd tőlem. Ezért azt hiszi, hogy nem szeretem eléggé. Hogyan viselkedjem vőlegényemmel szemben, hogy elhigyje, hogy szeretem?"

A probléma nem könnyü. A kislány szereti a vőlegényét, de úgy tesz, mintha nem szeretné, hogy el ne hidegüljön. Viszont fél, hogy éppen emiatt fog elhidegülni. A fiú bizonyára kétségbe van esve, mert azt hiszi, hogy a menyasszonya elhidegült, amiért ő megmondta, hogy szereti, s most úgy fog viselkedni, mintha nem szeretné, hogy a lány el ne hidegüljön. Viszont a lány el fog hidegülni, mert azt fogja hinni, hogy a vőlegénye elhidegült, s így végül a legnagyobb szerelem kellős közepén fel fogják bontani a jegyességet, hacsak . . .

Hacsak a lány rá nem jön, hogy a vőlegénye azért hidegült el tőle, mert azt hitte, hogy ő elhidegült tőle, s meg fogja mondani, hogy szereti, amit azonban a fiú nem fog elhinni, mert azt fogja hinni, hogy a mennyasszonya csak azért mondja, hogy szereti, hogy ő el ne hidegüljön, s bár ő szereti a lányt, azt fogja mondani, hogy elhidegült, mert így a lány tudni fogja, hogy ő csak azért mondja, hogy elhidegült, mert fél, hogy a lány elhidegül, ha megtudja, hogy ő szereti.

. . . Hát ez még van?

KOLDUSSÁ TETTEM EGY ÖREGASSZONYT.

Kollégámra várok a sarki eszpresszóban. Öreg néni jön be, odatipeg az asztalomhoz és remegő kézzel egy doboz gyufát nyujt felém. Erről eszembe jut, hogy elfelejtettem gyufát venni. Adok egy forintot a néninek és elveszem tőle a gyufát. Megütődve néz rám. Tudom miért. Húsz fillért szokás adni neki, s otthagyni a gyufát. S noha én hetven fillért adtam neki, mégis mérges és valószínűleg a pokolba kíván. A szomszéd asztalhoz megy s mert én egyetlen gyufáját megvettem, ott már csak a tenyerét nyujtja alamizsnáért. Háborgó lélekkel nézek utána.

Koldussá tettem egy gyufaárus öregasszonyt.

A DOLGOK ÖSSZEJÖNNEK.

Apróhirdetés a Magyar Nemzetben:

Jutalmazom táskám megtalálóját. Keresek üres albérleti szobát. Eladó bútorok. Budafoki-út 17.

Kérdésem: nős-e az illető, vagy nőtlen? Megfejtés: nős. Indokolás: mert ha nőtlen volna, élettársat is keresett volna ugyanebben a hirdetésben.

SAKK.

Szeretem a sakkot. Játékom, szenvedélyem, tudományom, művészetem. Olykor éjszakákon át ülök egyedül és sakkozom magammal. Sakkönyvet megveszek, sakklapra előfizetek, sakkversenyre elmegyek, sakkfeladványt megfejtek. Tisztelőim emiatt sakkőrültnek mondanak. Eddig mindig csak kacagtam ezen, és azt állítottam, hogy a sakkba nem lehet beleőrülni. De most a Magyar Vasárnap sakkrovatában olvasom K. B. cikkét a sakkról. Igy ír:

„A legkivételesebb élmény, amikor valami egészen jelentéktelennek tűnő apró jel egyszerre csak megfogja látásunkat és a hallás és látás közös határán zsongatva mesélni kezd. Az idő lassan megindulva visszafelé pereg s a mesébe beleéledve mind színesebben halljuk és látjuk a jel elmult életének kitárulását, amely lassan jelenné válik, telve a jövőbe utaló tanulsággal."

Amióta ezt olvastam, nem merek tisztelőim szeme közé nézni. Az az érzésem, hogy nekik van igazuk.

Tabi László

A csille nyilatkozik

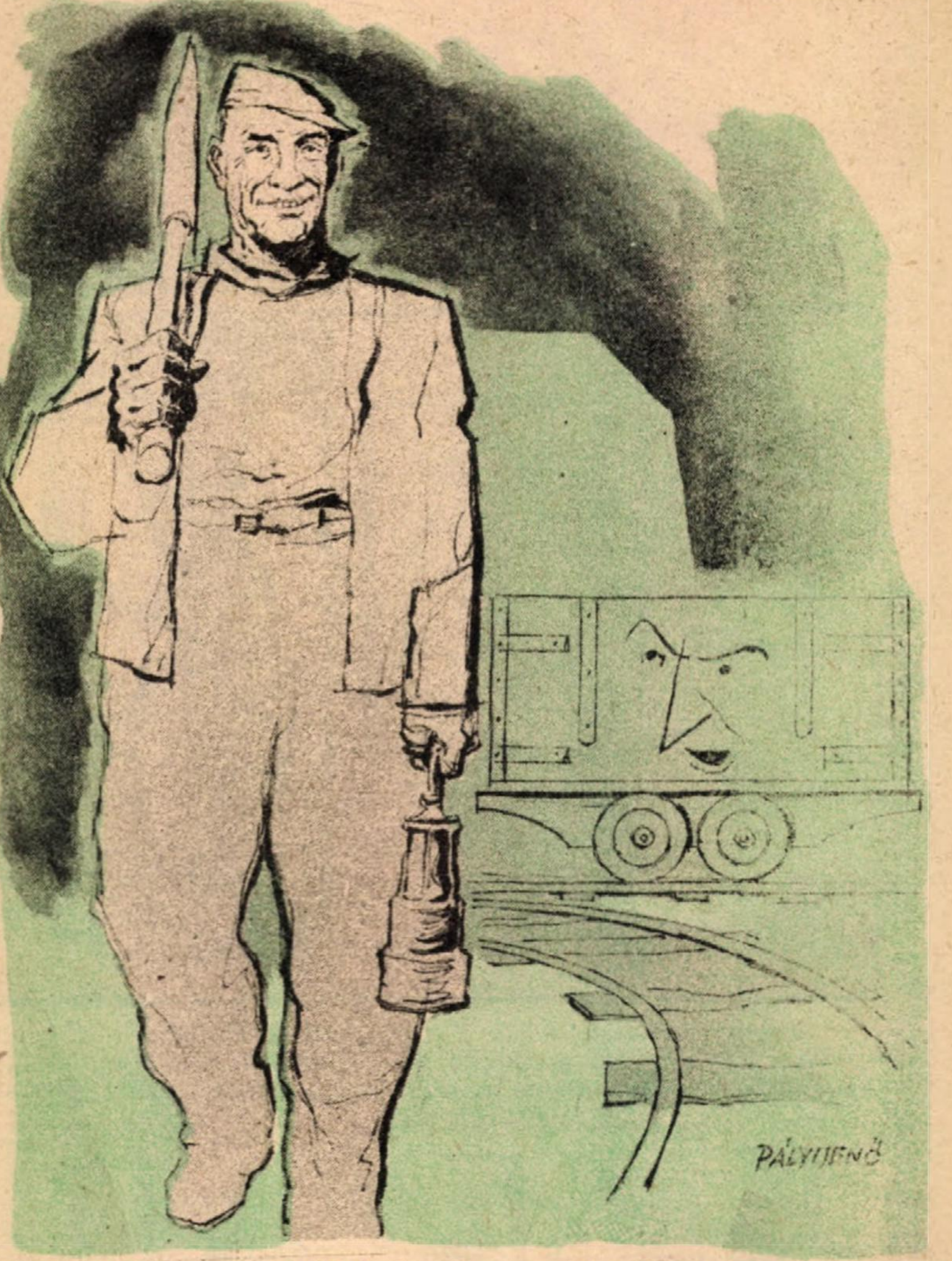

A csille: Ez nagyon jó bányász, de goromba ember: tegnap is huszonötször rakott meg engem . . .

Az amerikai háziúr beteglátogatása

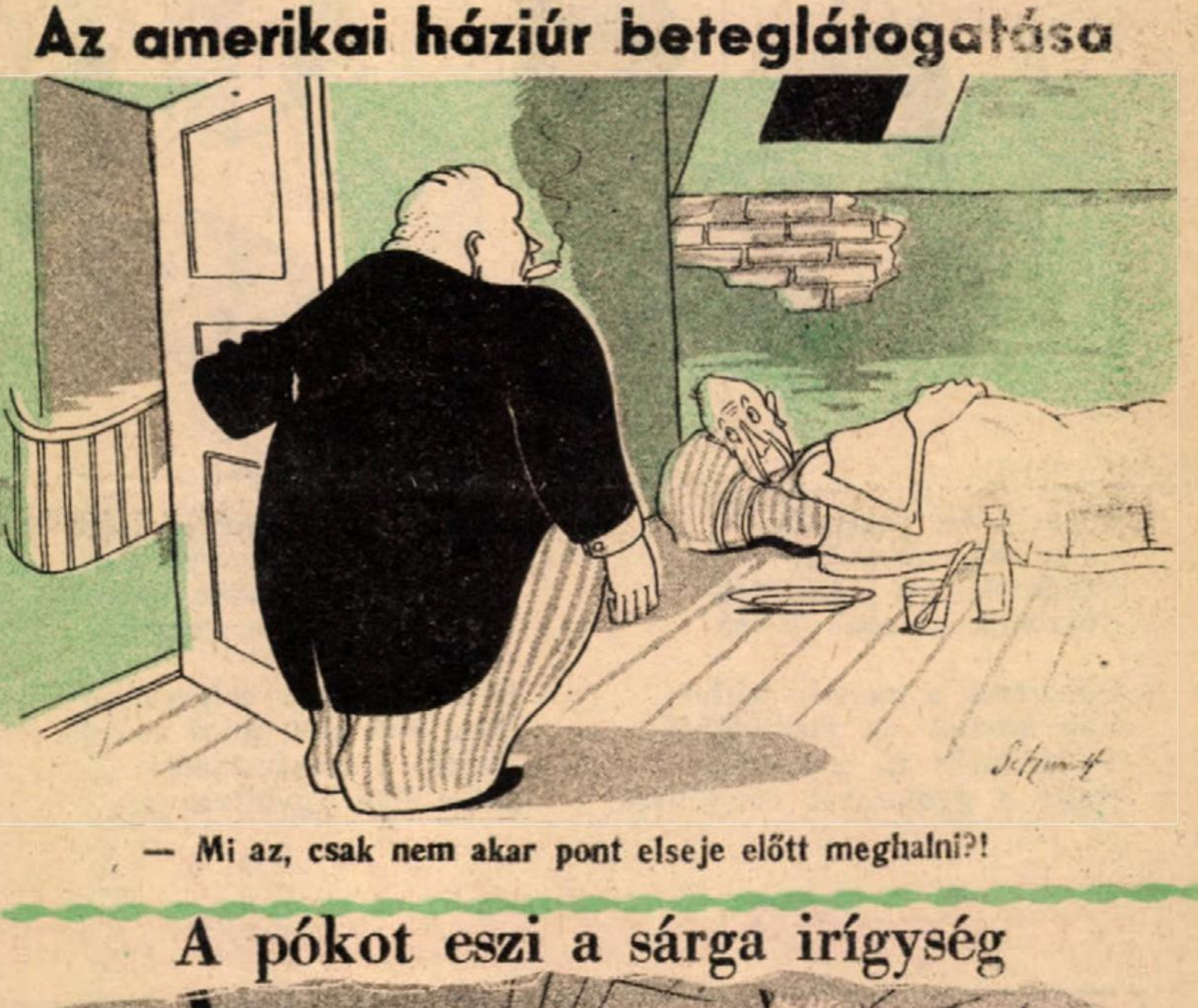

— Mi az, csak nem akar pont elseje előtt meghalni?!

A pókot eszi a sárga irígység

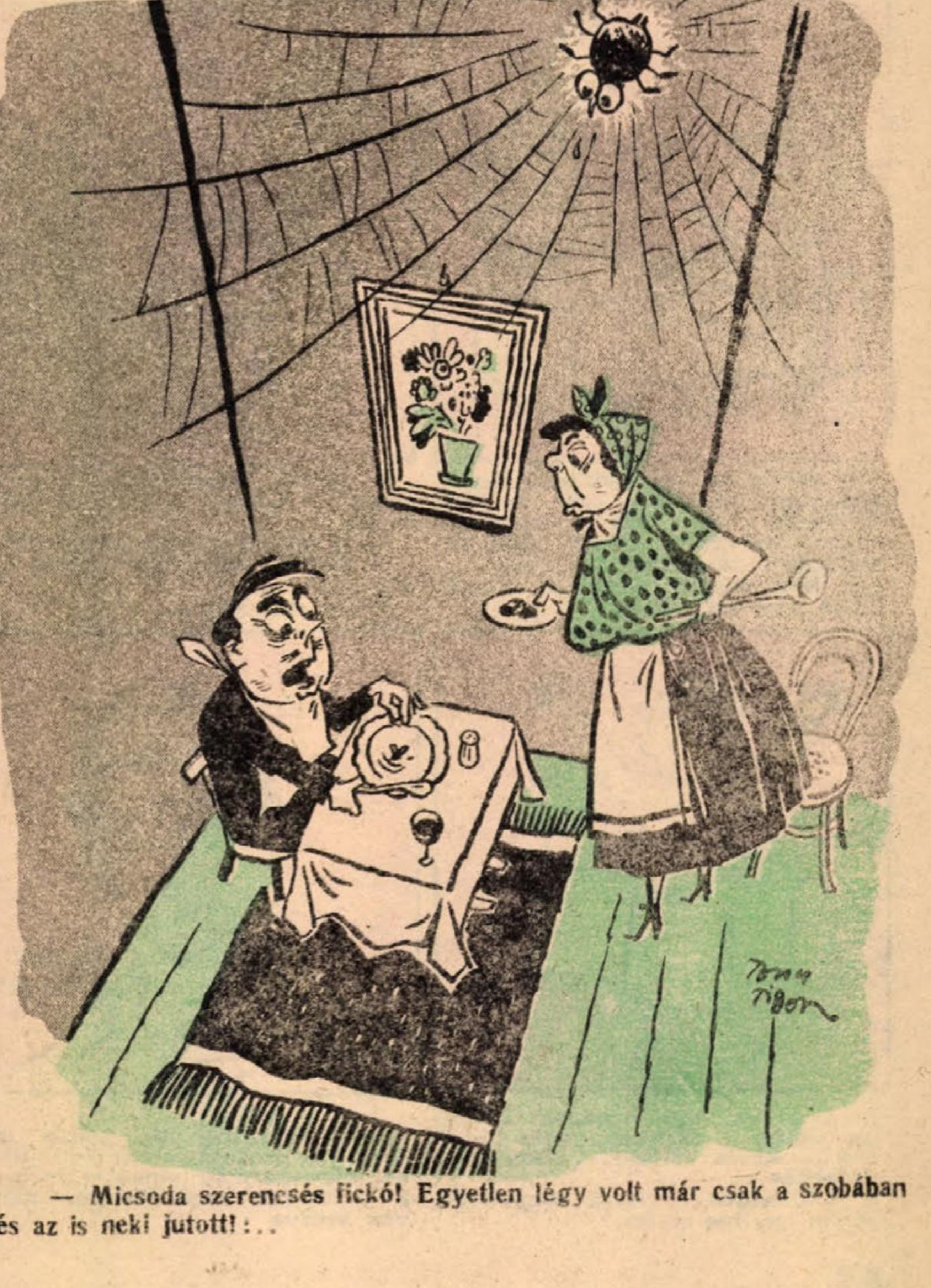

— Micsoda szerencsés fickó! Egyetlen légy volt már csak a szobában és az is neki jutott! . .

Ludas Matyi az ÉTELGYÁRBAN

Történet a közelmultból

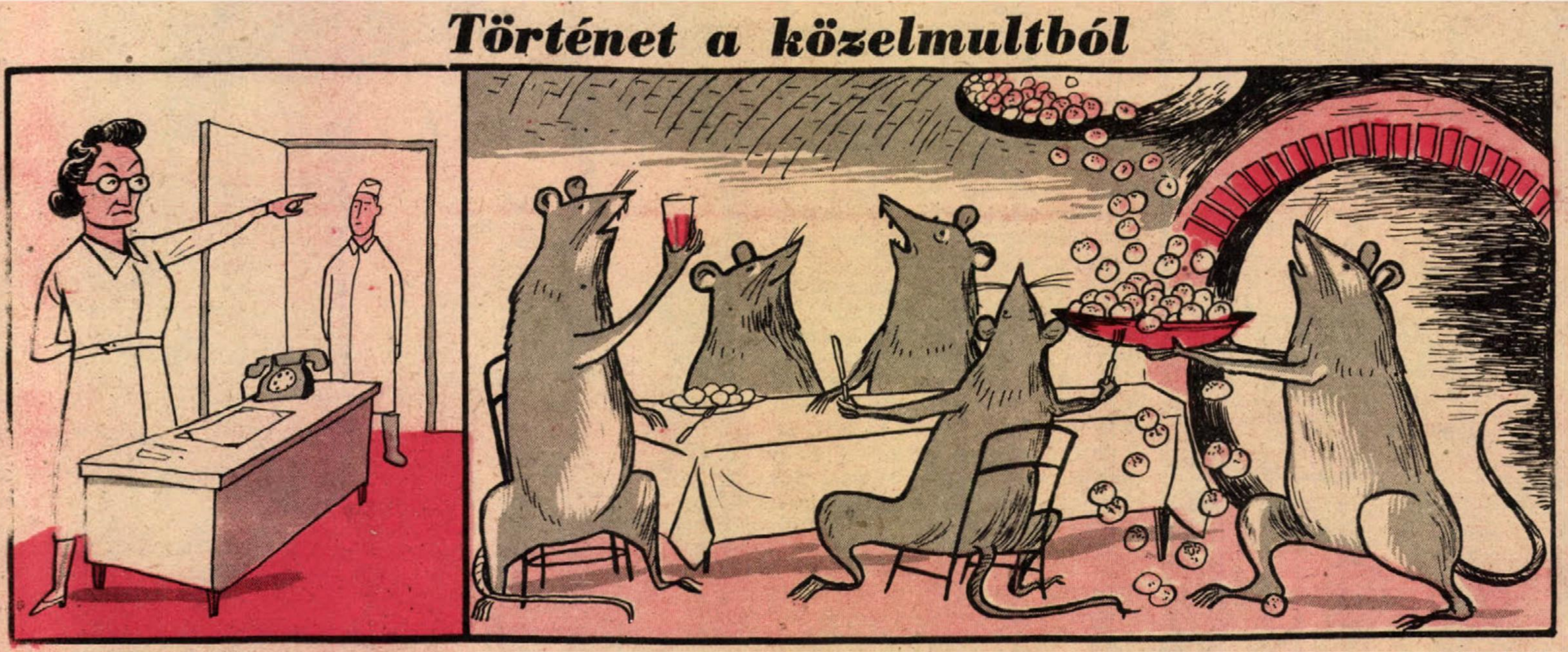

Képünk baloldalán látható Nemes Júlia, az Ételgyár volt vezetője, aki egy darab fasirthús miatt kidobta a gyár egy munkását. Képünk jobboldalán viszont azt a pompás patkánylakomát ábrázoljuk, melyet a csatornalakók abból a kétezer gombócból, tíz kiló dióból és fél mázsa kalarábéból rendeztek, melyet az előbb említett vállalatvezető mint selejtet a kanálisba öntetett.

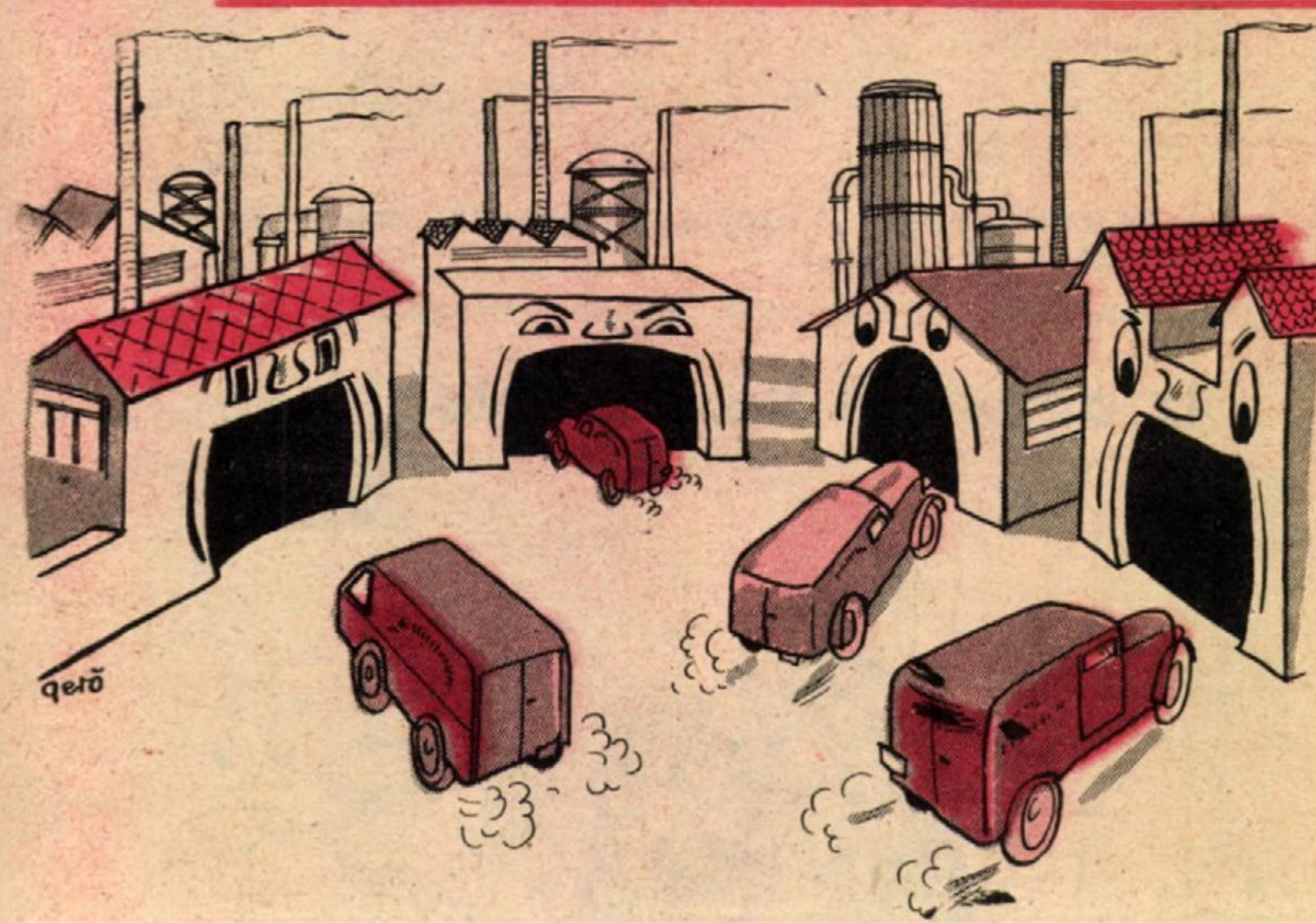

Mikor a dél közeledik
És a világ éhesedik,
Mindazok, kik lekötötték
Köszöntik az ebéd jöttét.

Dolgozzék a munkás bárhol
Kap kosztot az ételgyárból,
S minimális rá a költség,
Hogy a gyomrukat megtöltsék.

Halat, vadat, s mi jó falat,
Autón visznek percek alatt,
S forró még, midőn kiosztják
Az Ételgyár ízes kosztját.

Benne van, mi belevaló
Mind ami kell, mind ami jó,
Kelléki a szakácstannak
Sülve-főve együttvannak.

Történet a kolbászvágótól

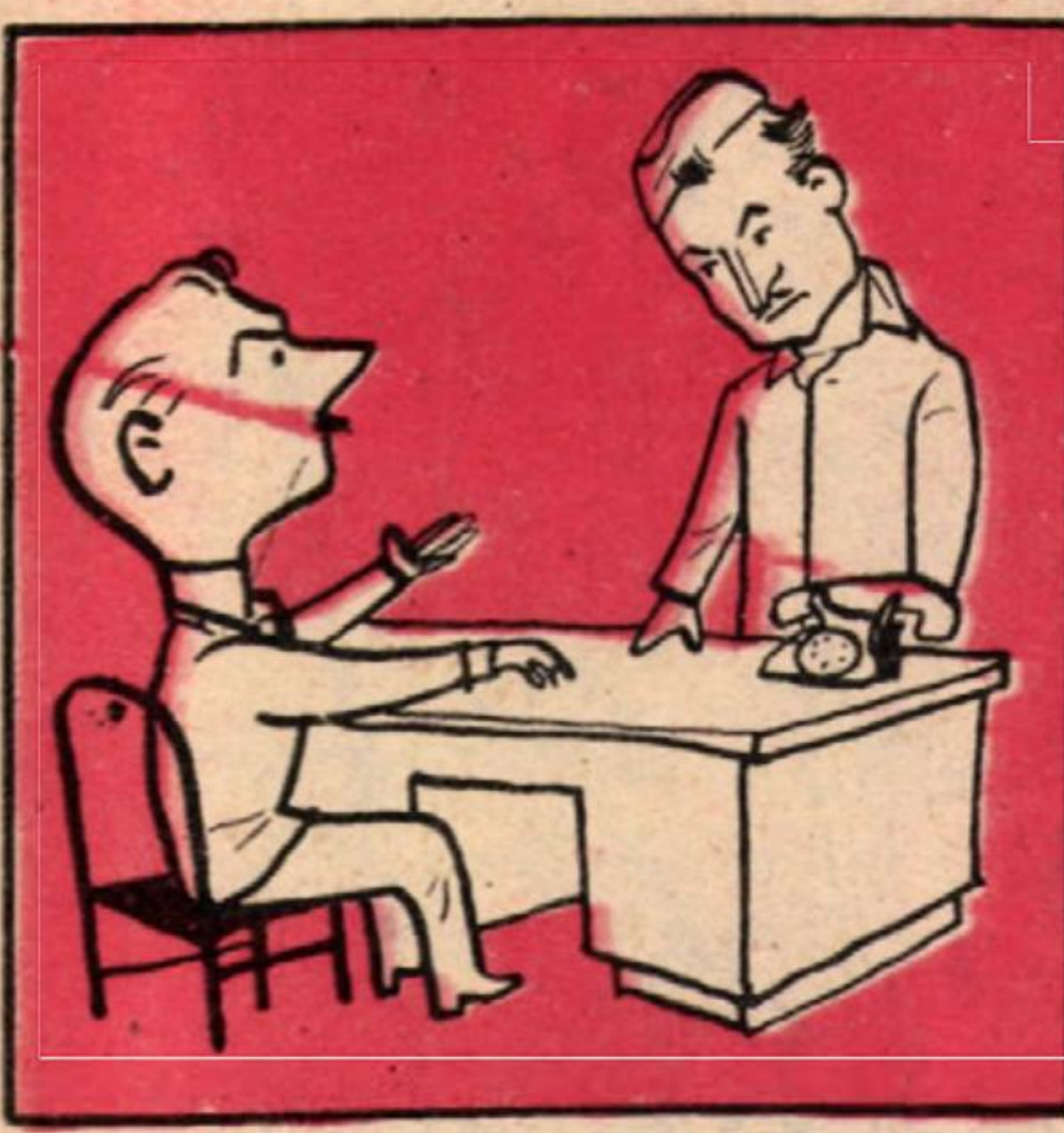

— Kérem, én egy fölösleges tésztavágó-gépet mindössze ezer forintos költséggel át tudnék alakítani kolbászvágó-gépre, amivel rengeteg munkaórát takaríthatnánk meg.
— Meg fogjuk nézni a dolgot, jöjjön egy hét mulva.

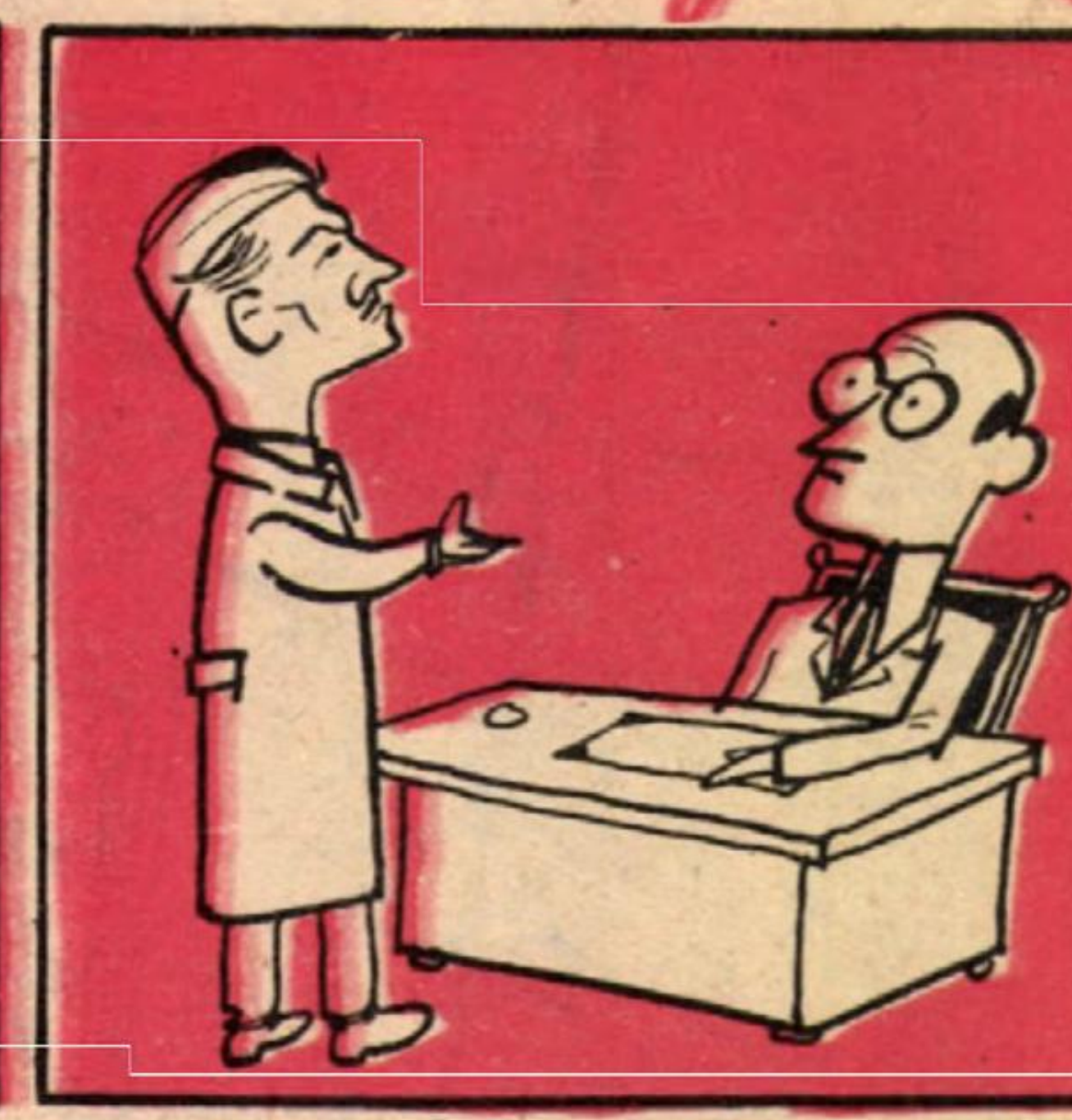

— Kérem, most már két hónapja ... kevés költség ... nagy megta ...
— Ja igen-igen, jöjjön holnapután.
— Kérem, most már három hónapja ...
— Ja, igen-igen ...

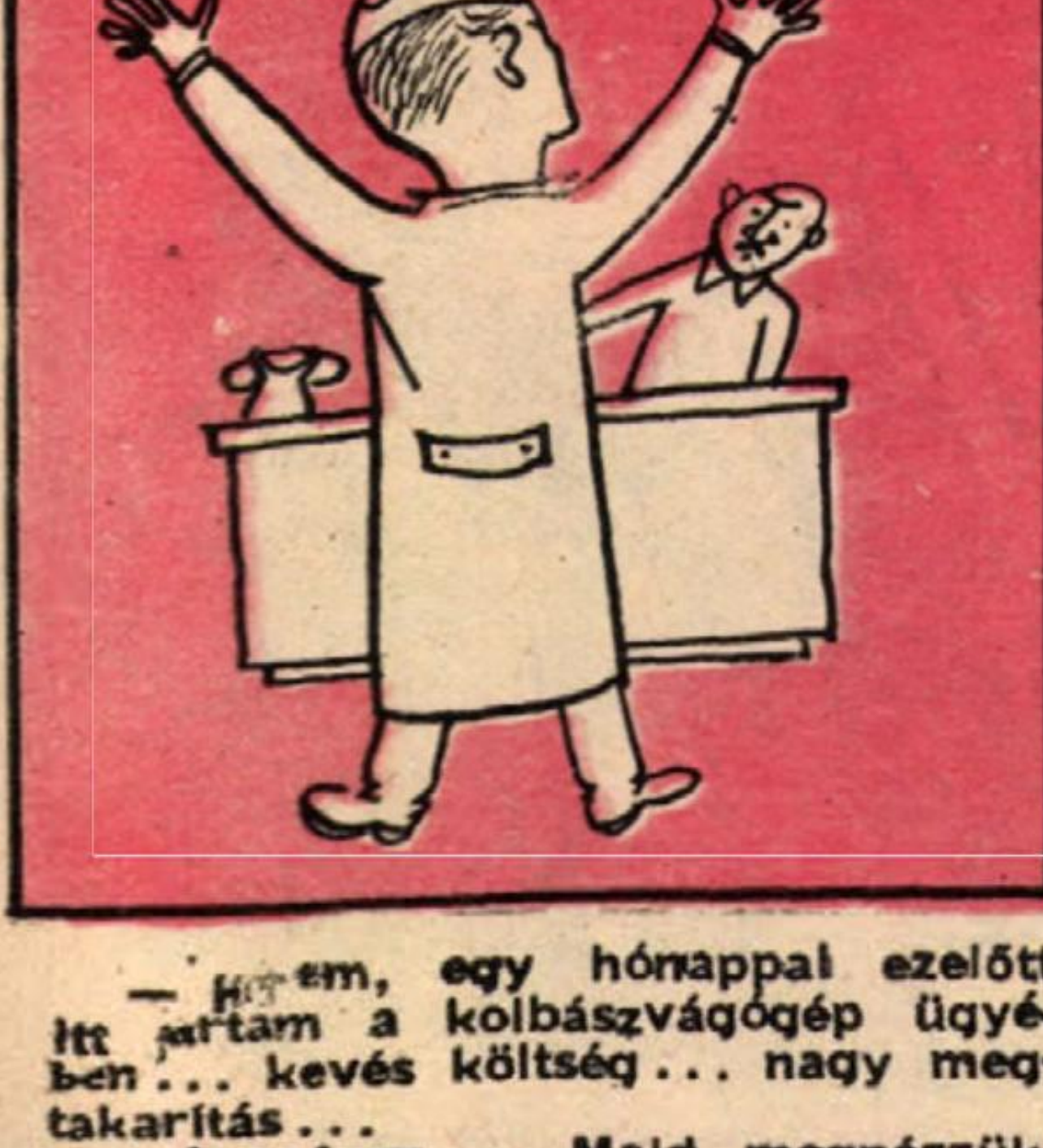

— Kérem, egy hónappal ezelőtt itt jártam a kolbászvágógép ügyében ... kevés költség ... nagy megtakarítás ...
— Igen-igen ... Majd megnézzük, jöjjön egy hét mulva,

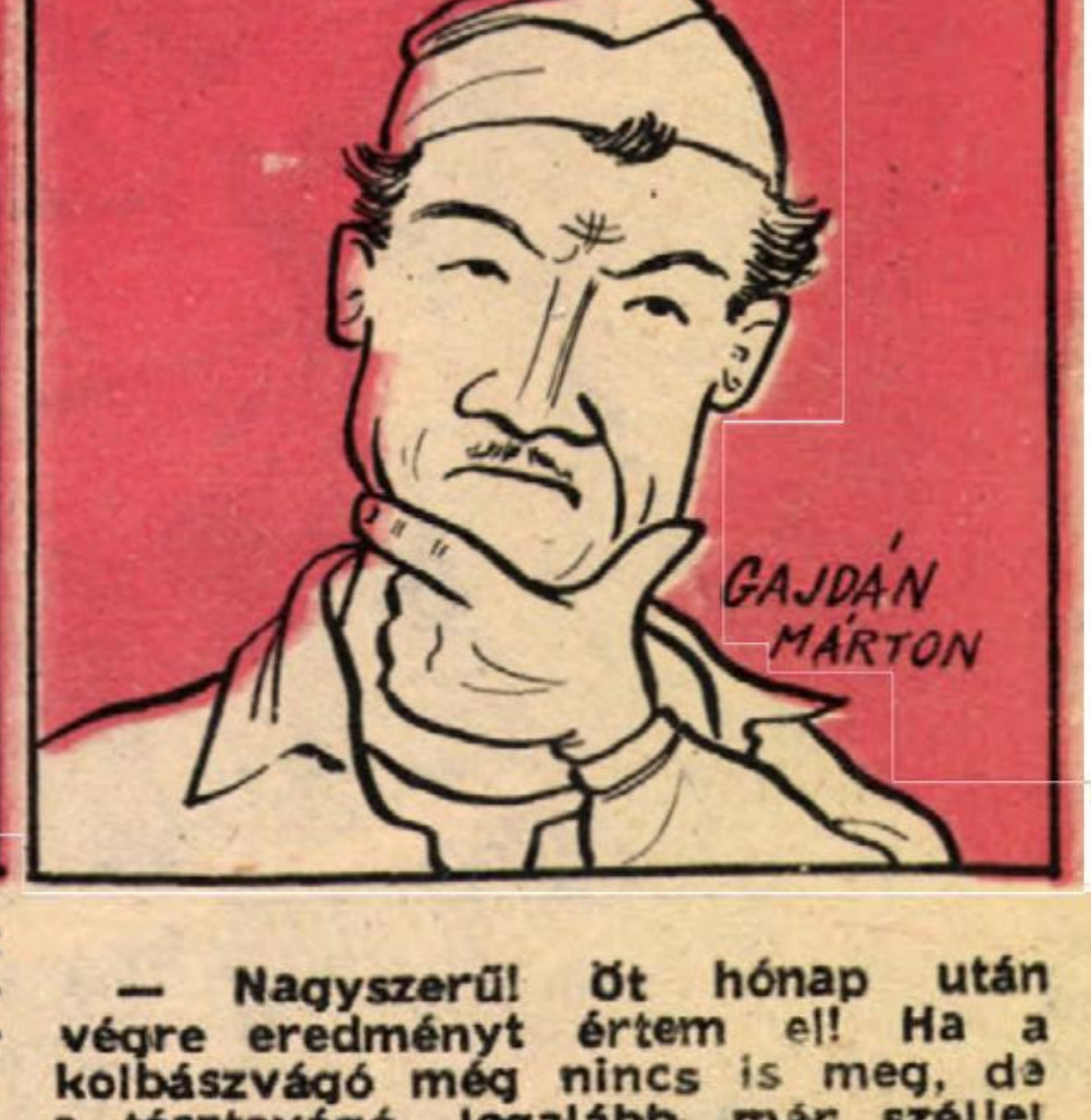

— Nagyszerű! Öt hónap után végre eredményt értem el! Ha a kolbászvágó még nincs is meg, de a tésztavágó legalább már széjjel van szedve!

Keresem az igazságot

Ha az ember élni akar, a gyomrába ennivalót kell rakni. A szájon keresztül leeresztjük a pincébe a kosztot, s legyen az spenót, tökfőzelék, vagy rántott karaj, bendőnk bármit türelmesen feldolgoz. Aztán (esetleg) elkezdünk hízni, háj nő a hasunkra vagy tokánk lesz, mint a kismalacnak s a gyomorszaktárs örül, hogy a gazda nem hiába szereti a pacalpörköltet.

Namármost ősrégi a kérdés: a konyha lankáin van-e üdvözítőbb inycsiklandó a házikosztnál s hogy a mama, vagy a hitves jobban főz-e mint Krumpács néni kifőzése a Macska-utcában vagy tovább keverve a rántást, az Ételgyár a soroksári-úton.

— Hát az biztos — mondaná Pali bácsi, — az én asszonyom az anyját nekije, olyan tót galuskát csinyál, hogy na, oszt a berbécstokányt is úgy megkészíti, hogy antúl jobban nem eszik a mesebeli király se!

— Ammá igaz, — felelem én — de felteszem a kérdést, hogy itt az Ételgyárban, ahol szeneslapáthoz hasonló főzőkanállal keverik a főzeléket, miért ne tudnának antul jobb berbécs-tokányt készíteni, vagy legalább is olyat, mint amit a Pali bácsi anyjukja főz.

Amikor beléptünk a konyhába, egy kicsit mi is meghökkentünk, mert akkora pitlikben rotyogott a koszt, mint egy ház. De nem tokány vagy tótgaluska fortyogott a kondérokban, hanem sárgaborsó kellette magát s mi örömmel üdvözöltük gyermekkorunk régi gyönyörét. A hajdani osztályellenség annyira sárga volt és annyira borsó, hogy meg kellett nézni a tepsit is, ahol szerelmesen csorgatták zsíros levüket a borsóval házasodni készülő sertéssült-feltétek.

A borsó íze fölséges volt s én, aki feleséges ember vagyok, kijelentem, hogy ilyen jó borsót még életemben nem ettem s ezentúl legkedvesebb ételemnek a sárgaborsófőzeléket tartom.

Persze meg lehet enni a sertéspörköltet is, mi meg is kóstoltuk és el is határoztuk, hogy a sárgaborsó után ezentúl a legkedvesebb ételünk a sertéspörkölt lesz.

Utána megízleltük a tejberizst, csokoládéval és fahéjjal, el is határoztuk, hogy ezentúl legkedvesebb ételünk a borsó és a pörkölt után a tejberizs lesz.

De még mindig kérdéses, hogy édesmamánk fintora indokolt-e ha nagybani főzésről van szó.

Hát ahogy vesszük. A háború előtt, bakakoromban ettem olyan (hatvanezer ember számára készült) ízes tésztát, hogy egy jobbérzésű moslék nem vállalta volna vele a rokonságot.

Viszont, ahogy itt összesül-fől az ebéd, a vacsora és minden, ami megterem a kazánnyi kondérokban, arra még Havancsákné sem mondhat semmit, pedig ő mindig azt mondja:

— Ajjaj, ugyan már! Az én főztöm az az én főztöm. A háziasszony az háziasszony, aztat nem pótolja bajszos szakács, meg hatalmas kondér.

Hát pótolja kérem kedves Havancsákné, mert tessék megbocsátani, nekem is van feleségem, főz is nagy garral, hol jól, hol kozmásan, de én még tudom méltányolni az ételgyári ebédet.

Ja, hogy nekem nincs szépérzékem, ízérzékem s a gyomrom helyén gumitáska fityeg s merő kötelességtudásból dicsérem az Ételgyárat?

Ugyan kérem! Saját nyelvemen éreztem, hogy tizenötezer ember számára is lehet jól és ízletesen főzni s a gyomor is csak örvendhet az ételgyári kosztnak.

Befejezésül arra kérem a háziasszonyokat, az borítsa rám az első tányér sárgarépafőzeléket, aki még soha nem kozmásította el a rántást, sosem sózott el levest, sosem tett sótlanná főzeléket — mindez pedig az Ételgyárban nem fordul elő.

Nagy S. József

Bűn és bűnhődés

1.

Volt egyszer egy torkos ember a gyárban, aki ha fölment a konyhába, egy-egy szárnyat, combot, bécsiszeletet mindig elfelejtett nem zsebrerakni. De ami igaz, az igaz: a babfőzelékhez nem nyúlt soha.

2.

Egyszer aztán valaki elhatározta, hogy jó útra téríti a torkosság bűnére hajlamos gyomorembert. Fogott ez a valaki egy mosogatórongyot, megmártogatta lisztben, tojásban, prézliben, s olyan bécsiszeletet sütött belőle, hogy...

3.

... jött a torkos bácsi s meglátta a „véletlenül" kinn felejtett bécsiszeletet. Olyan szép volt, olyan piros, olyan ropogós, hogy nem lehetett ellenálIni neki, s addig jött-ment a bécsiszelet körül, amíg az valahogyan a zsebébe került.

4.

Hosszabb ideig rágta, míg végül rájött, hogy egy rongy van, egy rongy van a szelet helyén. Ebből azonnal kitalálta, hogy egyenesen neki készítették a csemegét. S hogy jó útra tértét bebizonyítsa, a mosogatórongyot talált tárgyként egy becsületes megtalálóhoz illően azonnal visszavitte.

Szomorú vers

Az MHK-mozgalomban
Igen kicsi forgalom van.
Nem vesznek részt benne százan,
Nyolcvanan sem égnek lázban,
Hatvan nem sok, ennyi sincsen,
Kit az esze sportra intsen,
S ha legalább volna negyven,
Zokszavunk nem volna egy sem...
Húsz sportoló kevés, nemde?
Nos hát tíz sincs az üzembe,
S tekintve, hogy öt sem akad,
Te ételgyár, rösteld magad!
Hányan vannak tehát? Négyen?
Nem is volna olyan szégyen.
Hárman vannak? Noha szép szám,
Ennyi se jön össze hétszám...
Ketten talán csak sportolnak?
Ugyan kérem! Talán holnap!
Marad tehát még egy eset:
Egy van. De nem! Még kevesebb!
Vagyis: egy sincs! Télben-nyárban
Igy megy ez az étel-gyárban...

Helyreigazítás

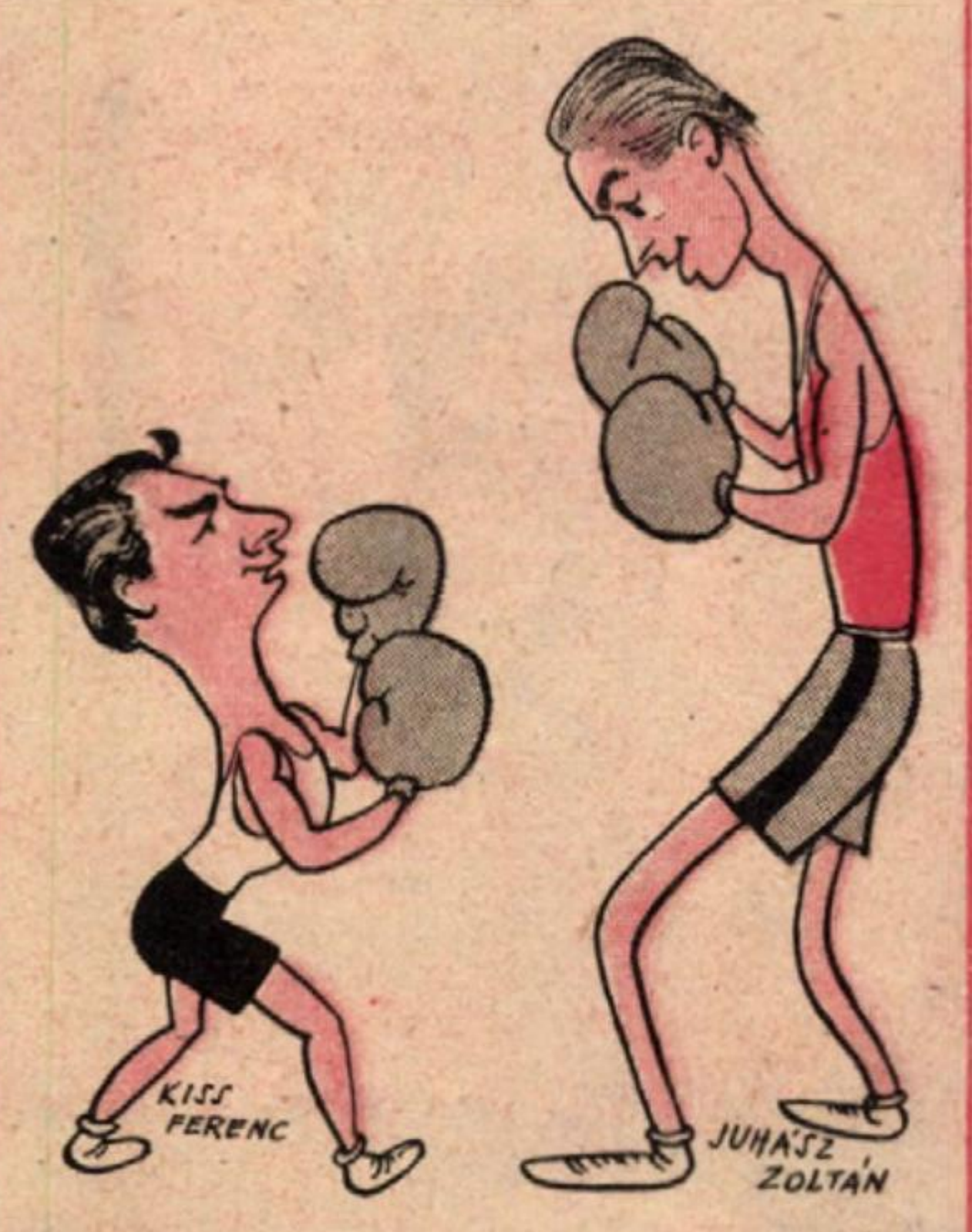

Lapzártakor értesülünk, hogy az MHK mégsem áll ennyire rosszul, mert a volt DISz-titkár a szervező titkárral — ha idejük engedi — néha boxolni szokott.

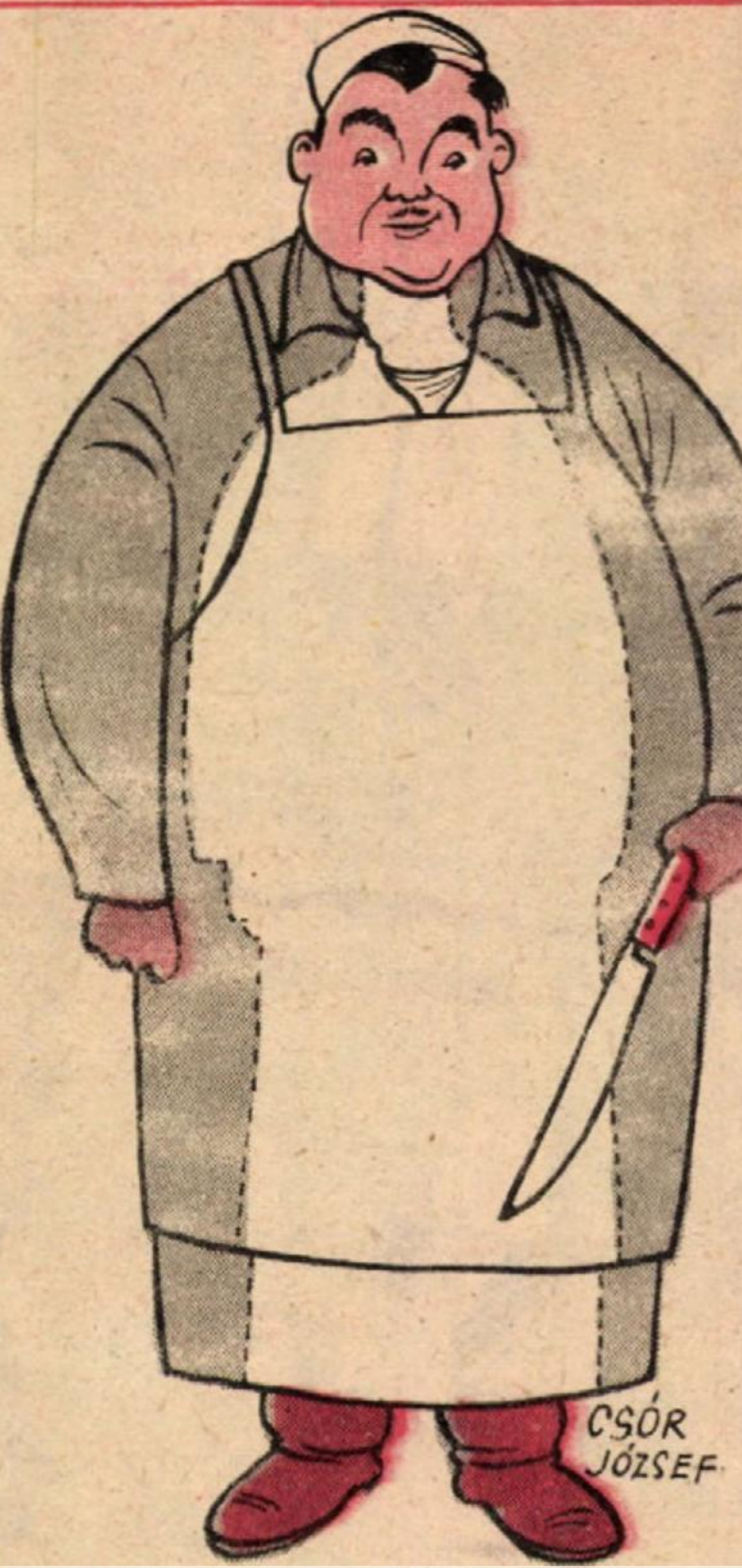

Jókedélyben nincsen mása,
Súlya egy és negyed mázsa,
S bár pocaktól biztos mentes
Ez a vidám, izmos hentes,
Fogyókúrát tart az árva
(S méghozzá egy ételgyárba'!)

Akit ez a hír felajzott,
Figyelje meg jól e rajzot:
Rajta Jóskánk telj-egésze,
S kipontozva ama része,
Melyet ez a deli szerzet
A kúrája óta szerzett...

Jövő héten: Ludas Matyi a Vörös Keresztnél